

HET ALTIJD TEGENWOORDIGE WATER UIT DE ROTS

Wij zijn vanmorgen dankbaar voor de tegenwoordigheid van de Here God, Die de vroege diensten zou beginnen door ons een boodschap te geven dat—dat wij behoren te “luisteren, eerbiedig zijn” voor Hem, dat Hij iets tot ons te zeggen heeft. Ik ben er zeker van dat Hij datgene zal doen wat Hij beloofd heeft. Hij houdt Zich altijd aan Zijn Woord. En, dus wij zijn dankbaar om samen vergaderd te zijn, in leven, en deze kant van de eeuwigheid vanmorgen, en in staat om de Here opnieuw te kunnen aanbidden en om samen te komen en van Hem te horen. Dat is de reden dat we samenkomen, is juist voor dit doel.

² Nu, ik kwam vandaag enigszins onverwacht bij broeder Neville binnen, vanwege een bepaalde droom die ik had. Dat . . . Ik geloof in . . . ik . . . in dromen. Ik geloof dat God Zich met mensen bezighoudt door dromen. En ik had een heel ongewone droom twee nachten geleden. Dat ik langs een heuvel ging, een zekere heuvel, op weg naar een eetgelegenheid, waar ik mijn—mijn avondeten zou hebben. En ik merkte op dat, toen ik dicht bij de plaats kwam, dat ze muziek speelden, dat een orkest muziek speelde, met violen, en de mensen aan het vermaken waren terwijl ze aten. En er was iets aan waar ik niet van hield, dus ging ik de zaak gewoon voorbij. En ik ontmoette iemand die een heuvel opkwam. En ik keek, en vele mensen kwamen de heuvel op naar deze eetgelegenheid. Maar ik ging een beetje bij hen vandaan, keerde terug naar rechts, of naar links.

³ En op de een of andere manier, beneden in de vallei, kon ik de tabernakel zien. Ik hoorde iemands stem zeggen: “Ontmoet broeder Branham bij een bepaald kruispunt. Hij komt daar de heuvel af. En zeg hem zo en zo.” En ik haastte me om bij deze kruising te komen.

⁴ En toen de persoon eraan kwam, was het broeder Neville, en hij droeg zijn bruine pak, zag er precies zo uit als hij er daar vanochtend zit. En hij zei: “Broeder Branham, als u er in de stad zult zijn,” zei, “zou het goed zijn als u erheen kwam, want broeder Hank . . .” Nu, de enige broeder Hank die ik ken, is broeder Henry Carlson; wij noemen hem Hank. Zei: “Hij zou het misschien vreemd vinden dat u de tabernakel niet vaker bezocht als u in het dorp zou zijn, of in de stad, voor een paar dagen.” Ik werd wakker.

⁵ En ik voelde me daar een beetje vreemd bij. Ik wilde niet ongevraagd binnenvallen op die tijd van de week, tot ik broeder

Neville vroeg of hij iets speciaals had voor vanmorgen, voor de gemeente. Dus, hij was hoffelijk, zoals altijd; zei: “Kom er maar.” Dus wij kwamen gewoon. Ik belde hem gisteren laat in de middag, en kwam vanmorgen binnen, onverwacht voor ieder van ons.

⁶ Nu, ik geloof dat het een goede zaak zou zijn, ten eerste, om u min of meer enkele dingen uit te leggen. Ik ben, wordt verondersteld, een heel eigenaardig persoon voor vele mensen. En ik ben ook een beetje eigenaardig voor mijzelf. Want ik probeer de leiding van de Heilige Geest te volgen, gewoon zo nauwgezet als ik dat kan. En dat maakt dat wij eigenaardig zijn, ziet u. Wij doen dingen waar we—wij zitten er echt bij neer en vragen ons soms af: “Waarom heb ik zoiets gedaan? Hoe heb ik ooit zoiets kunnen doen?” En op dat moment denkt u misschien dat u precies hebt gedaan wat u niet had moeten doen. Maar als u gewoon geduldig zult zijn en geloof hebt, en u er zeker van bent dat God u geleid heeft om het te doen, zult u ontdekken dat het precies goed uitwerkt. Ziet u? En vele keren ontdekken we dat. En ik weet dat broeder Neville dat vele keren heeft ondervonden. En leiders en geestelijke mensen beseffen dat.

⁷ Het is al een tijdje in mijn leven dat . . . Eerlijk gezegd, sinds ik nog maar een jongen was—dat ik nooit bepaald heb gevoeld dat ik geleid was om in—in Jeffersonville te wonen. Het is altijd een ‘vlieg in de zalf’ geweest, voor mij om te proberen hier te wonen. Ten eerste: het klimaat bevalt me helemaal niet. Een ander punt: er lijkt een terneerdrukking van de geest te zijn.

⁸ Als u teruggaat en het opzoekt, hier ergens, als het niet vernietigd werd in de tijd van de vloed, is er een brief van die strekking, dat ik had, toen ik in het begin in de bediening werd geroepen, ik op het punt stond te vertrekken. En broeder George DeArk en ik . . .

⁹ En broeder Graham Snellings moeder, broeder Hawkins, die het tankstation in New Albany runt, en velen van de mensen ontmoetten mij buiten een kleine gebedssamenkomstplaats hier. En zeiden zelfs als ik zou blijven dat ze hun kinderen aan tafel zouden rantsoeneren om—om een tabernakel te bouwen, zodat ze niet van plaats naar plaats meegesleept hoefden worden.

¹⁰ Toen ik hoorde dat die jonge moeder, met één kindje die zich aan haar hand vasthield, en de andere op haar arm, zei dat ze bereid zou zijn om haar kinderen aan tafel te rantsoeneren om, om een plaats te bouwen waar ze konden blijven om te aanbidden, was het een beetje te veel voor mij om te verdragen. Dus broeder George en ik kwamen bij elkaar en besloten dat we zouden blijven en de tabernakel zouden bouwen.

¹¹ En toen de tabernakel gebouwd was, leek het altijd . . . De ochtend dat ik de tabernakel inwijdde, kwam er een visioen, dat geschreven staat en in de hoeksteen daar is, toen de Heilige

Geest tegen mij zei: “Dit is niet jouw tabernakel.” Ziet u? En ik vroeg waar mijn tabernakel was en Hij zette mij neer onder de heldere blauwe hemel. En toen zei Hij: “Doe het werk van een evangelist,” enzovoort, zoals u het weet; dat het geschreven staat, zelfs in de boeken.

¹² Al die dingen bij elkaar genomen. En op een dag toen ik het gras daarginds aan het maaien was, waar broeder Wood nu woont, en mijn schoonmoeder woonde daar toendertijd; ik zat op de trede aan de achterkant, een kleine oude betonnen trede, waar ik dit kleine plekje daar voor mijn schoonmoeder had gebouwd. En zij was min of meer conciërge van de kerk in die tijd en zorgde ervoor. En net zo duidelijk als iemand kon spreken, sprak een stem tot mij, zei: “Ik kan je nooit zegenen zolang je hier blijft. Je moet je afscheiden van jouw mensen en deze plaats.” Wel, ik . . . daar was ik gewoon een week of langer kapot van.

¹³ Voortdurend, de hele tijd, heeft iets mij gewaarschuwd: “Ga weg, ga weg. Verhuis naar het westen. Blijf naar het westen gaan.” Wel, ik . . . Het heeft me altijd gestoord. En het lijkt alsof elke keer . . .

¹⁴ Nu, ik had me duidelijk voorgenomen dat ik deze week naar Tucson zou vliegen, waar ik een woning zou huren om daar deze winter te zijn, om de kinderen naar school te doen, beginnend in september. Ik had de woning. Er werd me zelfs een woning daar gegeven. Maar er is iets dat . . . En—en, als ik weg ben . . .

¹⁵ Nog iets dat ik zou willen zeggen. Net voordat we dit huis hier bouwden, de pastorie, waar die nu staat—ik wilde daar niet bouwen. Mijn vrouw haar moeder was oud. En zij huilde er zelfs over— zij zei: “Ik kan moeder hier gewoon niet achterlaten, wetende dat ze oud is en er misschien niet voor haar gezorgd zou worden.” Wel, dat begreep ik. Ik begrijp dat. Dat is haar moeder en de enige moeder die ze ooit heeft gehad of ooit zal hebben. Dus, ik begreep dat. Dus ik—ik bad tot de Here; ik zei: “Here, aangezien ik niet van de plaats hou,” zei ik, “maak mij tevreden. Ik zal waar ook heen gaan waar U wilt dat ik heen ga, van waar dan ook. Maar ik wil mijn vrouw niet bedroeven, om haar van hier weg te nemen naar een vreemd gebied waar ze niemand kent. En dan ben ik sowieso de hele tijd weg. Maak mij gewoon tevreden om hier bij haar te zijn.”

¹⁶ En, nu, wanneer haar moeder heengegaan is, en zij naar de heerlijkheid is gegaan, dan komt hier opnieuw de drang, ziet u, om nu verder te trekken. Ik weet niet wat te doen.

¹⁷ En toen, laatst, toen deze leerstelling die de broeders begonnen waren te verspreiden, ik stond achter de preekstoel de laatste keer dat ik hier was en zei u dat ik niet op het veld zou zijn zolang dat gaande was. Dus, de broeders hebben dat allemaal vriendelijk rechtgezet. Het is allemaal opgelost. Binnen vierentwintig uur was het allemaal voorbij.

18 Nu, dat opent het veld opnieuw voor mij. Ik weet niet wat te doen. Ik weet niet welke kant op te gaan. Ik heb de Here om een visioen gevraagd. Ik heb Hem gevraagd mij te vertellen wat te doen. Maar Hij laat me gewoon zitten.

19 Nu, gisteravond, toen ik al de kinderen weg had, mijn vrouw en allen, het huis uit, verplichtte ik me ergens toe tegenover de Here God. En ik zei tegen de Here God: “Als U mij zult zegenen op de weg die ik ga, zal ik U dienen. Maar U moet me laten zien waar te gaan en hoe te gaan en wat te doen.” Dus ik vertrouwde mezelf toe aan de Here. Met de—met de bediening en alles, vertrouwde ik het aan de Here toe. En ik zei: “Waar U het ook opent, wat U ook doet: ik zal op die weg wandelen. Totdat U een weg baant zal ik gewoon doorgaan zoals nu totdat U de weg baant.” En ik vroeg Hem om het zo duidelijk te maken zodat ik dan niet misleid zou worden, want ik geloof waarlijk dat we precies op een kruispunt staan van iets dat staat te gebeuren.

20 Ik hoorde het vanmorgen hier geprofeteerd door broeder Neville, of gaf het waar ik wist dat het werd—dat het een profetie was geweest waar hij naar verwees. Nu, daarom—ik heb voor u allen gebeden, en ik heb het nodig dat u allen voor mij bidt, zodat de Heilige Geest mij precies zal leiden waar ik heen moet, wat ik doen moet, zodat ik geen fout zal maken.

21 Ziet u, vaak denken mensen dat een profetische gave, dat God gewoon zegt: “Ik zal u *hier* oppakken en u *hier* neerzetten. Nu, gaat u maar gewoon *hierheen*.” En Hij vertelt u al die dingen niet. Als Hij dat deed, welk overwinningsgeloof hebt u dan gehad? Zie? Ziet u: u—Hij laat u alleen staan, meer dan wie ook. Ziet u? U kunt allen naar mij toe komen en om bepaalde dingen vragen, en Hij heeft nog nooit gefaald of Hij heeft u het antwoord gegeven. Dat is juist. Ja. Maar ik kan Hem om dingen vragen voor mijzelf en vaak laat Hij me gewoon alleen, ziet u, laat me gewoon doorgaan en erin lopen.

22 Ik heb dingen nu die ik zelf moet oplossen en beslissingen die ik moet nemen. En dit is zo'n belangrijke, dat ik die niet helemaal kan nemen totdat ik er zeker van ben dat Hij het is Die tot mij spreekt. En ik—ik. . . Hij wil mij geen visioen geven. Hij laat me gewoon alleen. Dus ik zit hier gewoon net als een weeskind vanmorgen; ik—ik weet niet welke kant ik op moet. Dus ik heb het aan de Here toevertrouwd.

23 Ik—ik voelde me toen, toen ik dat droomde, dat ik hier terug zou moeten komen naar de tabernakel en broeder Neville helpen tot iets anders gewoon langs de weg gebeurde. Dus ik zal er hier zijn.

24 Ik vroeg broeder Neville enkele ogenblikken geleden: “Hoe het met de gemeente voortging?”

En hij zei: “Goed.”

25 En dus hoor ik dat u nog steeds geestelijke gaven en zo onder u hebt, die werkzaam zijn, gaven van profetie en—en spreken in tongen en uitlegging van tongen, wat we net een paar ogenblikken geleden hoorden. En die dingen zijn opbouwend voor de gemeente, en zeer.

26 Maar ik dacht, misschien, vanavond, dat ik wellicht, als broeder Neville. . . Als de Heilige Geest ons niet naar iets anders leidt, dat ik vanavond graag een. . . U allen, voor u vanmorgen vertrekt, dat u een vraag opschrijft en het hier neerlegt, een vraag in uw gedachten, zodat we erachter zouden kunnen komen wat de gemeente denkt. Dat is zo ongeveer de manier die voorgangers hebben om erachter te komen wat er nou precies op het hart van de mensen is. En ieder van u met een vraag: schrijf het op en leg het hiervóór neer. Als u geen stukje papier hebt, om—om het vanmorgen op te schrijven, schrijf het dan vanavond vroeg op. Zodat. . . Ik zou graag zoveel tijd mogelijk voor ze willen hebben, om ze door te nemen en u Schriftuurlijk te beantwoorden.

27 Dan, zo de Here het wil—als het Gods wil is—ik heb hier niet lang geleden een opmerking gemaakt dat ik graag tot u wil spreken over de zeven laatste Zegels van de—van Openbaringen. Nu, als we. . . Ik zou niet helemaal door die Zegels heen kunnen, dit jaar nog, want er is van het 6e hoofdstuk van Openbaringen tot het—tot en met het 19e hoofdstuk voor nodig om door die Zegels heen te komen. Maar de eerste drie of vier van ze zouden op één avond beantwoord kunnen worden, denk ik, elk Zegel voor een avond.

28 Nu, als we het begrijpen, ziet u, waar wij nou gestopt zijn bij dat boek Openbaringen, waar de gemeente werd opgenomen in de heerlijkheid; vervolgens houdt de rest ervan zich bezig met de Joden, helemaal niet met de gemeente. Het houdt zich bezig met de Joodse natie. Daarom moeten we teruggaan, van de opname van de gemeente, en. . . nemen. . . We zien hier wat er plaatsvindt gedurende die Zegels, en de tijd van de heidengemeente. De gemeente, die weg zal zijn, en met het volk Israël; het gaat terug en brengt Israël van de tijd waar het niet meer met ze bezig was, tot aan de moderne tijd; en de komende Messias, wanneer zij de Messias zullen ontvangen.

29 Begrijpt u het nu? De gemeente wordt opgenomen. God hield Zich eerst bezig met de gemeente, gemeentetijdperken. Wij hebben dat doorgenomen. Dan wordt de gemeente opgenomen, de heerlijkheid in. Dan gaat de Heilige Geest terug en haalt Israël als een natie. En brengt het zo verder, tot dusver, terwijl het Bruiloftsmaal aan de gang is, en brengt hen dan weer terug, aan het einde van die tijd. Ik zal mijn schoolbord er staan hebben, om het te kunnen uittekenen en het te onderwijzen, wanneer de tijd komt. Dan keert de Here terug met de Bruid, en Israël ziet haar. En o, wat een tijd zal dat zijn!

³⁰ Nu, voordat we dit op de juiste manier met elkaar kunnen verbinden, is er een grote les die een struikelblok is voor theologen en velen, en leraren door de tijdperken heen, en mensen van de Church of Christ en degenen die dit komen horen, namelijk de Zeventig Weken van Daniël. We hebben . . . We kunnen niet verder gaan in Openbaringen totdat we de Bruid en Israël samenknopen met de Zeventig Weken van Daniël. En misschien, als God het wil, zodat als Hij tot mij in de toekomst zou spreken, om te spreken over sommige van deze Zeventig Weken . . . of niet Zeventig Weken maar zeven laatste Zegels; dan, volgende zondag zal ik proberen Daniël te nemen, de Zeventig Weken—volgende zondag, zo de Here wil. En dan zal dat de weg dan vrijmaken, als Hij ons zou leiden, om met de anderen te beginnen. Maar daar zullen we vanaf dan wel achter komen.

³¹ Broeder Neville en ik zullen hier samen aan werken en alles doen wat we kunnen ten behoeve van de mensen.

³² Nu, om terug te gaan, elke keer—we bidden voor de zieken; wij doen dat altijd graag. En ik zal het waarschijnlijk elke samenkomst doen, als mensen ziek zijn, om voor hen te bidden.

³³ Ik verlang niet om nog langer onderscheiding te hebben. Ziet u? Nu, hier is wat er gebeurde. Ik heb het geprobeerd. En ik weet dat ik dingen heb gedaan die verkeerd waren; maar ik heb geprobeerd dicht genoeg bij God te leven, de hele tijd, bij God—dat is hoe deze visioenen zouden gebeuren, hoe ze zouden plaatsvinden. Zelfs mensen die dingen zouden kwijtraaken en mij opbellen, mij vragen om tot de Here te gaan bidden om te vragen waar het was. Zoals Jesse de muilezels kwijtraakte en de jongens erheen gingen om de profeet te vinden en hij hen vertelde dat de muilezels al naar huis waren teruggekeerd. Enzovoort, zoals dat; dat is volkomen in orde. Maar er komt zoveel van, zoveel mensen . . . Niet alleen in de omgeving zoals hier; het is wereldwijd, ziet u. Dus het wordt gewoon, houdt mij zo verscheurd, en je dan de hele tijd op het randje houdend tot het tot een punt is gekomen . . .

³⁴ En dat is wat de broeders ertoe bracht om de doctrine te doen beginnen dat ik de geïncarneerde Here Jezus Christus was. En wij weten dat dat de bediening gewoon helemaal aan stukken zou scheuren en smaad over Christus zou brengen en alles. Ziet u? Dus dat is de reden dat ik ze flink moest schudden om het meteen te stoppen, om hen te laten weten dat dat niet van God was—dat was van de duivel. Ziet u? En het zijn goede mensen. En het toonde aan dat die mensen wedergeboren zijn uit de Geest van God, want toen ze de waarheid zagen door de Schrift, keerden ze terug naar God, jawel, ziet u, onmiddellijk. Dus dat liet zien dat het Satan was die iets met de mensen probeerde te doen; ze waren allemaal godvruchtige, Christelijke mensen.

35 En het deed velen van hen tegen mij zeggen: “Broeder Branham, we hebben nu meer vertrouwen in u dan ooit.”

36 Want, ziet u, wat, met de gave die God mij gegeven heeft, wat had ik daarmee kunnen doen? De natie aan mijn voeten kunnen werpen, of de mensen. Wat wij *een natie* noemen is niet “kosmos” hier, het—het kanonnenvoer enzovoort. Ik bedoel de Christenen, de echte gelovige, dat is het neusje van de . . . Spreken wij over *natie*, prediken wij over de “wedergeboren mensen,” dat is waar wij het over hebben, over de natie. Niet zomaar iedereen hierbuiten, die zo vuil en smerig is, dat wij in de wereld leven— dat is maar—dat is maar stof van de aarde dat terugkeert. Ik heb het over wedergeboren Christenen—mensen die echte Christenen zijn.

37 Ik wacht erop dat een man mij aanvalt over iets. Iemand kwam naar me toe, niet lang geleden, en zei: “Het idee alleen al dat Christus op de grond spuwde met Zijn speeksel en een koek maakte en het over iemands ogen uitsmeerde.” Zei: “Hoe smerig, vies dat dat was, dat Hij spuwde, met Zijn speeksel uit Zijn mond! Hoe onhygiënisch dat het was, om op de aarde te spuwen en modderkoeken te maken en het over een man z’n ogen te doen.”

Ik zei: “Maar hij kwam ziende terug.” Ziet u, dat is het.

38 En diezelfde man! Ze hebben een nudistenkamp daarboven bij mij geopend, weet u, het zwembad. En—en die man heeft een kaartje voor elk van zijn kinderen om daarheen te gaan en in dat bad te zwemmen. En hij en zijn vrouw gaan er ook, in dat bad. Neem me niet kwalijk, mijn zusters. Maar waar die vrouwen, daarin aan het zwemmen—zo’n honderd of tweehonderd van hen elke dag; vrouwen, al dat vuil en dergelijke, en de vrouwen vandaag, en in dat water rondpoedelen, die vuilheid en smerigheid in hun mond en dat inslikken en uitspugen. Ik wil gewoon dat hij mij aanvalt, ziet u.

39 Ze zeiden: “Als—als Christus vandaag leefde, zouden ze Hem laten arresteren vanwege die onhygiënische zaak.”

40 En *dat* dan? Ik ben er zeker van dat u snapt wat ik bedoel. Ze gaan rechtstreeks dat bad in, en velen van hen met ziekten—syfilis, gonorrhoe en al het andere, daar zo in. En het gewoon door je mond heen spugen en zo allemaal en daar zo in wassen. En, dat is natuurlijk hygiënisch?

41 Dus, och, tjonge, deze dag waarin we leven, broeder, zuster! Het is tijd voor het komen van de Here! En de gemeente heeft één hoop: dat is het komen van de Here.

42 Wel, ik kan die dingen niet stoppen; dat is ook niet nodig. De Bijbel heeft reeds voorspeld dat ze hier zouden zijn. Ik kan ze niet stoppen. Maar ik wil dat mijn stem in de hemel wordt vastgelegd dat ik ertegen was, wanneer de tijd komt voor het oordeel. Dat ik ertegen was.

43 Ik geloof nog steeds dat deze Bijbel het Woord van God is. Dan is er niets anders ter wereld ermee in tegenspraak dat het ooit kan stoppen. Maar deze Bijbel hier, dit is de waarheid, dit is Gods Woord. Dus nu, laten we even onze—onze—onze zeilen strijken en een poosje voor anker gaan bij de vredige kust van de haven van rust. En—en we kunnen morgen ergens naartoe wegzeilen, maar laten we nu gewoon voor anker gaan en luisteren naar de stem van onze hemelse Vader zoals Hij vandaag tot ons spreken wil door Zijn Woord, zo vertrouwen wij.

44 En vanavond—nu, bereid u zich voor, welke kleine vraag u ook hebt erover. Nu, niet iets dat iemand zal kwetsen. Als u dat doet, dan is dat. . . Ik zou die om mee te kwinnen niet beantwoorden, ziet u? Maar als u, *het een of ander*, stel: “Wel, nu, als ik een bepaald iets doe, zegt God dat we dit moeten doen?” Of, u weet wel, kleine vragen op uw hart. Of: “Wij hebben gaven die met ons zijn, broeder Branham, en moeten we ze zo of zo gebruiken? Of wat moeten we doen?” Iets dat ik u vanuit de Schrift zou kunnen beantwoorden, ziet u. Schrijf iets op. Ik zou blij zijn. En als er geen zijn, dan zal ik gewoon een of ander onderwerp nemen en vanavond tot u prediken, zo de Here wil. Dit is zondag en ik ben. . .

45 Afgelopen zondag begon ik op weg te gaan naar broeder Cauble. En ik hoorde deze kerkklok luiden en ik liep gewoon heen en weer in de tuin. Ik kon het niet verdragen. Dat was het. Ik hoorde u, dus ik—ik—ik moest hier gewoon komen.

46 Dus nu, laten we nu gewoon onze hoofden buigen en tot onze Schepper spreken en, dan, in een woord van gebed. Heeft iemand een speciaal verzoek? Steek gewoon uw handen op, zeg gewoon: “Ik. . .” Maak het gewoon bekend. God weet wat er op uw hart is. Nu, hou gewoon uw verzoek in uw gedachten.

47 Allerheiligste God, Die de hemelen en aarde geschapen heeft door het Woord van Uw mond, door de gedachten van Uw denkgeest, wij komen in Uw tegenwoordigheid, door Jezus Christus, onze Here, om U dank te zeggen voor alles wat U voor ons heeft gedaan. En we zijn U zo dankbaar, Here, vanmorgen, om te weten waar wij staan, om de positie te kennen waarin wij ons vanmorgen bevinden, en de geschiedenis van de tijd, en de toekomst die komt. Wetende vandaag dat door de genade van God dat wij gewassen zijn in het bloed van Golgotha, dat wij voorbereid zijn, met geloof in ons hart, om Hem te ontmoeten indien Hij vandaag zou komen. Wij zouden zeggen: “Kom toch, Here Jezus.”

48 En wij zien de zonde zich opeenhopen totdat het lijkt alsof de wereld wankelt onder de invloed van de zonde. Hoe dat drinken en gokken en zuipen en naaktheid en, o God, de vuilheid en viesheid en smerigheid van de mensen. En hoe zij. . . als zij het maar konden beseffen, Here! Zijn die mensen, die zich zo kleden

in die kleine ouwe goddeloze kleren en daar op straat gaan, beseffen zij dat ze niets anders zijn dan maden en stof— dat misschien over een week de maden dat lichaam zullen opvreten dat zij zo verheerlijken? Beseffen ze dat de rupsen het zullen opvreten, en hun ziel ginder in een eeuwigheid zal zijn, zonder God, zonder Christus, zonder een hoop, wegzinkend in diepe wanhoop, om gewoonweg vernietigd te worden bij Zijn komst? O God, geef ons stemmen van—van waarschuwing, zodat wij iedere ziel mogen waarschuwen voor dit gevaar dat zij naderen.

⁴⁹ Wees met ons vandaag. Geef ons “woorden van wijsheid,” zoals Salomo eens zei in Prediker, dat wij “wijze bouwers” zouden zijn, dat wij de “herders van deze vergadering” zouden zijn. En wij bidden, Here, dat terwijl wij woorden uitzoeken om te zeggen, dat zij—dat zij meesterwerken zouden zijn, die het hart zouden raken dat zo in nood is hier vanmorgen.

⁵⁰ Wij zijn niet gekomen en hebben ons niet vergaderd onder dit hete dak vandaag alleen om gezien te worden, maar wij zijn hier gekomen omdat wij U liefhebben, en omdat wij verlangen om van U te horen. U bent onze Geliefde, Die wij liefhebben, en wij verlangen om Woorden van U te horen. Wij zijn dankbaar voor wat wij reeds gehoord hebben. Het zal ons lang bijblijven. Geef ons nu het deel dat U vandaag voor ons heeft, terwijl wij verder op U wachten. Wij vragen het in Jezus' Naam, en omwille van Hem. Amen.

⁵¹ Nu, het is... [Een zuster spreekt in tongen, een broeder vertaalt—Red.]

⁵² Wij zijn dankbaar voor deze vermaningen van de Geest; ze vertellen ons en waarschuwen ons om te letten op de Woorden die de Heilige Geest vandaag misschien tot ons zal spreken. En wij weten niet precies wat Hij voor ons in petto heeft, maar we weten wel dat er iets moet zijn dat Hij voort zal brengen. Misschien een vraag die u bezighoudt, dat Hij het daardoor zal spreken. Hij zou het misschien door de boodschap vanmorgen kunnen spreken. Hij zou het misschien vanavond kunnen spreken in de dienst. Hij... ergens vandaag... Hij probeert, zo lijkt het, iemand te waarschuwen om de woorden te vatten.

⁵³ Nu, om naar het geschreven Woord te gaan, laten we naar het boek Exodus gaan, voor de zondagsschoolles.

⁵⁴ Hebt u een doopdienst? [Broeder Neville zegt: “Nee, pas om zes uur vanavond.”—Red.] Nee. De doopdienst, om 6 uur vanmiddag.

⁵⁵ Laten we naar het 17e hoofdstuk van Exodus gaan en beginnen bij het—bij het 5e vers, geloof ik, 5e en 6e verzen van het 17e hoofdstuk van Exodus.

En de HERE zei tot Mozes: Ga voor het volk uit, en neem met u uit de oudsten van Israëel; en uw staf, waarmee gij de rivier sloeg, neem die in uw hand en ga heen.

Zie, Ik zal vóór u staan . . . op de rots in Horeb; en . . . zal de rots slaan, en er zal water uitkomen, dat het volk drinke. En Mozes deed zo voor de ogen van de oudsten van Israël.

⁵⁶ Nu, als ik dit benoemen zou, een kleine zondagsschooltekst, zou ik dit als het onderwerp willen nemen voor de les van vanmorgen: *Het altijd tegenwoordige Water uit de Rots.*

⁵⁷ Wij weten dat Israël altijd een historisch voorbeeld is geweest van de gemeente. Want Israël was het volk van God totdat zij uit Egypte kwamen, en toen waren ze de gemeente van God omdat zij afgescheiden waren, van de rest van de wereld.

⁵⁸ En wanneer wij afgescheiden zijn, van de rest van de wereld, dan worden wij de gemeente. Maar zolang we verweven zijn met de rest van de wereld, dan zijn wij niet in de gemeente. Nu, ik vertrouw erop dat dat heel diep gaat, op zijn plek komt. Ziet u, wij zijn niet de gemeente totdat wij afgescheiden zijn van de wereld. Ons afscheiden, kom uit van onder de mensen, onrein, laat u niet met hen in, en wees geen deelhebbers aan hun zonden. Ga geen juk aan met de ongelovigen, maar scheid u af, van de dingen van de wereld.

⁵⁹ En toen Israël in Egypte was, waren zij het volk van God. Toen, toen ze eruit geroepen werden, of de uittocht hadden, eruit kwamen, toen werden ze de gemeente genoemd, omdat het toen was dat zij zich afscheidden van de rest van de wereld.

⁶⁰ En het woord *gemeente* betekent “eruit geroepen.” *Exodus*: “kom eruit!” Ieder van ons, als Christenen, heeft een exodus gehad in ons leven. Wij hebben een tijd gehad waarin wij eruit werden geroepen, vanuit onze medemensen, eruit geroepen vanuit de mensen waarmee wij eens gemeenschap hadden, en een ander volk zijn geworden, om met een ander volk te wandelen dat zich anders gedroeg en anders sprak. Het was een exodus in ons leven.

⁶¹ Een heel prachtig voorbeeld dat Israël ons gaf, van toen God hen eruit riep. Ze hadden een exodus en kwamen uit van onder de—de volkeren van de wereld en werden een afgescheiden natie, voor God—een eigenaardig volk. Ze liepen onder de schaduwen van de genadezetel. Ze leefden en wandelden door de grote Vuurkolom. En God bracht hen uit Egypte naar het land dat Hij beloofd had.

⁶² En in deze uittocht werden ze een geestelijke leider gegeven—een leider, namelijk Mozes—een grote gezalfde profeet, die een groot man was. Hij was een godvruchtig man; hij werd geboren als een godvruchtig man. God riep hem vanaf zijn moeder, zelfs vóór die tijd; God verordineerde hem vóór de grondlegging van de wereld, om een leider te zijn tot die generatie, om deze uittocht naar de mensen te brengen.

⁶³ Hier enige tijd geleden sprak ik tot de kleine kinderen hier in de tabernakel en hield een kleine preek voor hen; en vertelde, of gaf een kleine illustratie van hoe Jochebed, hoe zij bad, zij en Amram (de vader van Mozes), over iets te doen om het volk te bevrijden. En Amram zag het visioen, van God Die daar stond, of een engel, en die naar het noorden wees, en hem vertelde wat er zou gebeuren. En de kleine Mozes werd geboren. En zij vreesden de bevelen van de koning niet, noch de bedreigingen. Zij wisten dat God Zijn hand op Mozes had en dat maakte het vast. Dat is juist. Ongeacht wat de koning zei, wat de politieke wereld zei, wat wat ook zei— zij wisten dat God Zijn hand op Mozes had. Dus zij waren niet bang om hem los te laten, precies te midden van de krokodillen, toen ze allemaal gewoon dik waren van de kleine Hebreeuwse kinderen, waar ze die aan de krokodillen hadden gevoerd. En toch werd Mozes in een kleine ark geplaatst en precies midden in de krokodillen gezonden, er precies middenin. Want zij vreesden niets; zij wisten dat God Zijn hand op Mozes had.

⁶⁴ Welnu, als wij gewoon datzelfde konden weten, dat ónze grote Leider, de Heilige Geest, dat God Hém gezonden heeft— en Hij is ónze Leider—en ongeacht wat de wereld zegt en hoezeer zij u uitlachen en de spot met u drijven: wij volgen onze Leider! God zond de Heilige Geest om onze Leider te zijn. Ziet u? “Een korte tijd en de wereld ziet Mij niet meer. Maar toch zult gij Mij zien, want Ik zal met u zijn, zelfs in u, tot de voleinding van de wereld.” Dus onze grote Leider is met ons—de Heilige Geest. Nu, wij moeten deze Leider volgen, en precies doen wat Hij zegt te doen. En deze Leider zal ons nooit van het pad afbrengen. Hij zal ons precies op het pad van de Schrift houden, heel de tijd. Maar Hij zal nooit naar één kant gaan voor iets en naar deze kant voor iets. Hij zal precies recht op de weg blijven van de Schrift.

⁶⁵ En Mozes had een koers die hij Israël op moest nemen, en dan regelrecht naar de overkant van de Rode Zee te volgen, regelrecht over de Jordaan heen, regelrecht het beloofde land in, regelrecht door de woestijn heen. Het was niet Mozes die uit de pas raakte. Het was niet God uit de pas. Het waren de mensen uit de pas wat voor de problemen zorgde. Dus, laten wij deze dingen nu overdenken. (Pardon.)

⁶⁶ Mozes, als gezalfde leider. Tenslotte, toen hij aan de mensen had laten zien, door tekenen en wonderen, die God alleen kon doen—hij verrichtte deze tekenen en wonderen voor de oudsten van Israël en voor Israël totdat zij tevredengesteld waren dat deze Mozes de gezalfde was die hen uit dit land zou brengen naar dat goede land dat zij beloofd waren. Toen, toen zij deze grote dingen zagen die Mozes deed in de naam van God, waren zij bereid hem te volgen. En hij nam hen eruit, leidde hen door de Rode Zee, stak over, het was op het droge, en op de reis door de woestijn—wat de tijd van beproevingsen betekent.

⁶⁷ Wanneer iemand Christus als zijn Redder ontvangt, is alles geweldig. Maar voordat deze man de doop van de Heilige Geest in kan komen, deze persoon, moet hij eerst een heiligingsproces ondergaan. Hij moet een beproevingstijd hebben in zijn leven. Allen van u hebben dat gehad. Hij had deze beproevingstijd. “Elke zoon die tot God komt, wordt eerst gekastijd, gelouterd, getuchtigd. En als we kastijding niet kunnen verdragen, dan toont het dat we niet kinderen van God zijn; wij zijn bastaarden, en niet kinderen van God,” zei de Bijbel. Maar als wij de kastijding kunnen doorstaan, wetend dat “alle dingen medewerken ten goede voor degenen die God liefhebben,” dan zijn wij zonen en dochters van God—dan verzegelt Hij ons met de Heilige Geest tot de dag van onze verlossing. Ziet u, dat is de kastijding, de spanning, de zaak waar wij doorheen gaan.

En Israël, als een historisch type, moest deze kastijding ondergaan.

⁶⁸ Nu, toen ze ginds in Egypte waren—en God stuurde Mozes. En hij strekte de staf uit en er kwamen vlooien en luizen op de grond. Hij strekte hem uit naar de zon, en die ging onder. Hij strekte hem uit over de wateren en zij veranderden in bloed. Nou, Israël was in Kanaän . . . daar in—in Gosen en had gewoon een heerlijke tijd; de zon ging nooit onder, de plagen troffen hen nooit; nou, ze hadden gewoon een heerlijke tijd!

⁶⁹ Net zoals u toen u voor het eerst gered werd. Alles, de vogels zongen anders en iedereen was lief. En o, tjonge, hoe alles gewoon prima was, toen u pas gered werd! Toen kwam de beproevingstijd, de kastijding, heiligingstijd, uzelf heiligend van dingen van de wereld, “afleggende de lasten die u zo lichtelijk omringen.” U, als man, moest stoppen met roken, stoppen met drinken, stoppen met naar de biljartzaal te gaan, uw kaartavonden die de hele nacht duurden. Al die dingen, u moest uzelf daarvan heiligen door het geloof in het bloed van Jezus Christus. Uzelf heiligend! U vrouwen moesten uw haar laten uitgroeien, uw jurken langer maken en u gedragen als, anders dan wat u deed. Heiligingstijd! Vele keren zouden ze in opstand komen en teruggaan; wel, dat is geen kind van God, ziet u. Een kind van God kijkt regelrecht naar Golgotha en weet dat het voor zijn bestwil is.

⁷⁰ Dus dan, dat tijdsproces, dat is waar de grote terugval kwam, in Israël. Toen deze grote toeloop-tijd—toen begonnen de mensen weg te vallen, van de ene kant naar de andere. Dan, in hun gesprek: “Wel, we hadden graag dat we terug in Egypte waren. Onze zielen walgen van dit lichte brood.” Met andere woorden, als ik het nu historisch zou nemen, dat is wat zij zeiden.

⁷¹ Nu in de moderne tijd zou het zijn: “O, elke woensdagavond: gebedssamenkomst! Elke zondagmorgen: terug naar de kerk! Wat horen we? Steeds hetzelfde; de prediker staat op en preekt,

liederen; terug naar huis.” Ziet u, dan gaat u maar om uw plicht te doen. U bent geen aanbidder. Een aanbidder gaat daar om te aanbidden, om zichzelf voor zijn God uit te drukken, om God te prijzen voor Zijn goedheid; aan elk Woord, daar klemt hij zich aan vast.

⁷² Net als een liefdesaffaire. Als u met een meisje ging omdat u wist dat het een plicht was, of u met een jongen ging, toen u jong was. “Mama wil dat ik met deze kerel ga, maar ik kan hem gewoon niet uitstaan.” U hebt er niks aan als hij u komt bezoeken. Of als het hetzelfde is voor het meisje tegenover de jongen, of de jongen tegenover het meisje. Gaat u met haar—zij verveelt u; mama wil dat u met haar gaat omdat zij het type meisje is dat mama bevalt. Ziet u, het verveelt u; geen liefdesrelatie. Maar u geeft er niets om, u wilt u niet opknappen, u wilt haar niet gaan zien. En het is een. . . Wel, het is iets verschrikkelijks. En wanneer hij u komt zien, tjonge; u wilt alleen maar dat hij snel naar huis zou gaan.

⁷³ Zo is het ook wanneer u: “Waarom predikt hij zo lang? Wat is er met al *deze* dingen, en alles?” Ziet u, u bent niet verliefd.

⁷⁴ Maar wanneer u werkelijk aan elk Woord hangt— zoals de Geest u vanmorgen waarschuwde, ziet u: “Aan elk Woord hangend.” Dat is misschien waar Hij tot u over gesproken heeft. Vasthoudend! Het is eeuwig leven, elk Woord van God. Het is een vreugde om naar de gemeente te gaan, onder elke omstandigheid. Of het nu heet is, koud, onverschillig, of de mensen ruzie maken, klagen, wat ze ook doen, is het nog steeds een vreugde om het Woord van de Here te horen. Dan bent u dan verliefd op Christus, ziet u, u houdt ervan om naar de gemeente te gaan.

⁷⁵ “Wel, lieverd, het is weer zondagmorgen. Ik geloof dat we de kinderen moeten wassen en daarheen moeten. Tjonge, wat saai!” Ziet u, u bent niet verliefd.

⁷⁶ Maar als u echt verliefd bent, kunt u gewoon niet wachten tot zondagmorgen komt; u moet er gewoon heen om bij ze te zijn. En wij worden, en om weg te gaan. . . Het volk van God, zij vervelen u niet. Nou, ze zijn—ze zijn broeders en zusters. Zoals ik vroeger zei: “Je raakt zo aan elkaar gehecht als sorghum stroop op een koude ochtend.” Het—het druppelt niet, het blijft gewoon aan elkaar, weet u, blijft stevig plakken. Nu, dat is een grove uitdrukking, maar het—het—het is om u proberen duidelijk te maken wat ik bedoel, ziet u. U kleeft samen! En hoe kouder het wordt, hoe hechter ze kleven. En zo hoort het bij ons te zijn. Hoe kouder. . .

Wanneer de aardse vrienden ons verlaten,
Klamp u nog dichter aan Hem vast!

⁷⁷ En waarom we van elkaar houden is niet omdat we iemand zijn; maar het is de Christus in elkaar Die wij liefhebben, ziet u. Het is de God Die in ons wezen is, Die wij liefhebben. Nu: we

houden ervan om samen te komen. Wij zongen vroeger het oude lied:

Gezegend zij de band
Die ons hart in Christelijke liefde verbindt;
De gemeenschap van verwante geesten
Is als die van boven. (Ziet u?)

De gemeenschap van verwante geesten
Is als die van boven.

Voor onze Vaders troon
Storten wij onze vurige gebeden uit;
Onze angsten, onze hoop, onze doelen zijn één,
Onze vertroosting en onze zorgen.

⁷⁸ Ziet u? Ja meneer! Wanneer de één een zegen heeft gehad, zijn wij er allen blij over. Wanneer de één verdrietig is, zijn wij verdrietig met hem. Wij—we willen allemaal samen zijn. Nu, zo horen wij te zijn.

⁷⁹ En zo hoorde Israël te zijn. Maar het werd tot een last: “O, dit oude lichte brood!” Engelenbrood: “Wel, wat geven wij om dit oude lichte brood? Onze zielen walgen van dit spul! En alles is verkeerd. En—en dit oude manna dat elke nacht valt, nou, we zouden liever wat knoflook en prei uit Egypte hebben.” Ziet u: hun harten waren niet gereed voor de reis.

⁸⁰ En wanneer een man of een vrouw begint te klagen over naar de kerk te gaan, ze het zo zat worden van naar de kerk te gaan, zijn ze niet gereed voor de reis. Dat is juist. Er is ergens iets mis.

⁸¹ O, wanneer u God liefhebt en denkt dat u naar de hemel gaat, en u allen samen gaat:

Wat een gemeenschap, wat een goddelijke
vreugd,
Leunend op de eeuwige arm;
O, welke gezegende vrede met mijn Here zo
nabij,
Leunend op Zijn eeuwige arm.

Wat een . . . Wij zingen die liederen.

Wij delen onze wederzijdse smarten,
Dragen onze gemeenschappelijke lasten;
En vaak vloeit er voor elkaar
Een medelevende traan.

Als wij uit elkaar gaan,
Geeft het ons innerlijk pijn;
Maar wij zullen nog steeds in het hart
verbonden zijn,
En hopen elkaar weer te ontmoeten—bij de
volgende keer van gebedssamenkomst. (Ja
meneer, nog steeds verbonden in het hart!)

⁸² Nu bent u zich aan het gereedmaken voor de reis, ziet u, u bent ervoor gereed om het beloofde land binnen te gaan. De beproevingsstijden—daar is het gevarenterrein; de woestijn, de beproevingsstijden.

⁸³ Israël in haar beproevingsstijd, zij begon met elkaar te ruziën en twisten en kreeg een afkeer van het brood. En ze wilden teruggaan naar Egypte.

⁸⁴ En toen begonnen ze te klagen over hun leider. O, ze waren bang dat hij hen op een dwaalspoor bracht; nadat hij zichzelf getoond had een leider te zijn, en God had bewezen dat hij de leider was. “Wel, misschien hebben we ons een beetje fanatiek gedragen. En—en misschien zijn we allemaal op het verkeerde been begonnen,” of zoiets, ziet u—ze kletsten tegen God en tegen Mozes, God en Zijn leider.

⁸⁵ Nu, wanneer wij tot een plaats komen waar we zeggen: “Ik weet niet of het Woord *dit* betekent of niet,” en: “Ik weet het niet zeker over de Heilige Geest; ik ben daar een beetje sceptisch over. Ik ken anderen die dat niet geloven.” Wel, ga maar naar Egypte. Ziet u?

⁸⁶ Maar als u werkelijk vastbesloten bent om op de weg te blijven, precies bij deze Leider te blijven, de Heilige Geest, precies bij het Woord te blijven. En als u bij de Geest blijft, zal het u in het Woord houden. Dat is juist. Het zal u regelrecht langs de lijn brengen, het pad van het Woord. En wees er niet bang voor. Het zal niet kwetsen; het zal u gewoon helpen als u gekwetst bent. Het zal alle kwetsuren genezen, de Heilige Geest.

⁸⁷ Nu: we ontdekken dat, op deze weg, nadat ze zo werden, dat ze kwamen tot een plaats Horeb. En H-o-r-e-b, Horeb; dan ontdekken we. . .Laten we die naam nader bekijken. Dat is waar de—de naam *Horeb* betekent een “droge plaats,” of een “woestijn.”

⁸⁸ En wanneer we uit gemeenschap met elkaar geraken, in de gemeente, en uit gemeenschap met de Heilige Geest, brengt het ons naar een droge plaats—een woestijn—niets dat leeft—overal zitten stekels op. Ziet u: een—een woestijn—een klein stukje cactus met die stekel erop. Weet u wat dat is? Dat is een dierbaar klein, teer blad dat geen water heeft gehad; het heeft zich gewoon zo strak opgerold tot het een doorn is geworden. En wanneer u iemand zo ziet—misschien is het een dierbare ziel die, als hij juist bewaterd had kunnen worden, een teder klein blaadje of zoiets zou zijn geweest. Maar in plaats daarvan heeft het zichzelf opgewonden tot het een doorn is geworden, die gewoon alles bekritiseert, weet u, en fouten vindt. Het enige wat het nodig heeft is alleen maar water. Dat is alles. Het heeft gewoon, het heeft gewoon een—een opwekking nodig, of een openbreken, een verfrissing van de Here. Het—het zal zichzelf ontvouwen, als u het gewoon bij het water zet.

⁸⁹ Maar dat is waar degenen die op die plaats wonen de omstandigheden van die plaats moeten verduren. En degenen die graag willen leven in zo'n atmosfeer, waar alles maar slaat en zeurt en ruziet en kibbelt, op die manier, wel, dan zult u gewoon onder die atmosfeer leven, dat is alles. Maar wij hoeven daar niet te wonen; het is niet nodig dat wij daar blijven.

⁹⁰ Nu, deze Horeb was de plaats waar God ontmoedigd werd over het volk omdat zij in deze plaats waren afgedwaald, en in deze toestand waren geraakt. En Hij bracht hen er rechtstreeks heen omdat zij niet in het pad wilden wandelen. Ze raakten van de—de hoofdweg af, kwamen in deze zijweg terecht. En dan veroorzaakte het dat God iets deed dat verschrikkelijk was. Hij. . . Veroorzaakte dat God Mozes de oordeelsstaf liet nemen waar hij de natie mee had geoordeeld en de Rots te slaan om water voort te brengen.

⁹¹ Nu, er is een prachtige les hier, als wij het maar zouden kunnen vatten, ziet u. En omdat wij zo uit evenwicht raken en wereldgebonden, enzovoort, heeft het God ertoe gebracht de oordelen van de wereld te nemen en Zijn eigen Zoon ermee te slaan, op Golgotha, zodat wij vrijuit zouden mogen gaan. Ziet u wat ik bedoel?

⁹² Nu: om deze mensen naar wat water te krijgen, nadat ze daar aankwamen, werd deze droge plaats tot een Golgotha gemaakt. En daar vertelde God Mozes, Hij zei: "Neem de staf en de oudsten, en ga voort, en Ik zal op de Rots staan, vóór u uit." En deze Rots was Christus. En Mozes, met de staf waarmee hij oordeel over het volk Israëel had gebracht, nam deze zelfde staf en sloeg de oordelen van God op de Rots. Ziet u? Hij nam de zonden van het volk op deze staf. En terwijl hij de mensen had moeten slaan. In plaats van de mensen te slaan, sloeg hij de Rots. En de Rots, door een werk van God, bracht redding—bracht water aan een omkomend volk. Het bracht leven aan een stervend volk. En dat is wat God deed door Zijn—Zijn stok, oordeelsstaf, te nemen en heeft mijn zonden en uw zonden rond deze staf gewikkeld; terwijl het ons had moeten slaan, maar het sloeg Christus; zodat uit Hem *wateren* voortkwamen, wat "Geest" betekent; de Heilige Geest kwam uit Hem voort om ons leven te geven. Nu hebben wij eeuwig leven. Nu: die Rots was Christus. Nu, we willen opmerken.

⁹³ Ik heb zoveel intellectuele tekeningen van deze Rots gezien. Ik zag een van de meest kritieke, niet lang geleden, waar er een—een kleine rots was die boven op een heuvel lag. En—en Mozes zou deze rots hebben geslagen, en Israëel was daar beneden met een theekopje om zich een drankje te halen van een klein straatje dat uit deze rots viel. Nu, dat is gewoon iemands idee.

⁹⁴ Maar toen deze Rots Zijn wateren voortbracht, waren er meer dan twee miljoen mensen naast de ossen, kamelen en al het

andere die er tobben water van dronken. Het was een gutsende stroom die daaruit voortkwam!

⁹⁵ Dat is hoe ze Christus, de Heilige Geest, vandaag proberen te maken. “Het is maar een klein straaltje.” Ziet u, slechts genoeg om u te laten geloven dat er een God is. Nee!

⁹⁶ Het is een overvloed aan water! David zei: “Mijn beker vloeit over!” Het is gewoon een opspringende bron van de Heilige Geest.

⁹⁷ Mensen zijn er bang voor. Sommige mensen zeggen: “Wel, ik ben gewoon een beetje bang dat ik *dit* of *dat* zal doen, of als ik toevallig iets te diep ga. Ik kan u iemand tonen die iets te ver ging.” Maar u wijst ook nooit op diegene die niet ver genoeg ging. Ziet u? Ja, wat dan met degenen die niet ver genoeg gingen?

⁹⁸ Nu, wij hebben enkele mensen gehad die in het vleselijke gingen en de verkeerde kant op gingen. En—en niet God, maar de mensen, lieten . . . Vanwege geen goed leiderschap, enzovoort, lieten ze de verkeerde kant opgaan en ze gingen over tot fanatisme. En dan, de hele wereld—de duivel wijst naar hen: “Zie je dat! Zie je dat!”

⁹⁹ Wel, laat mij er vanmorgen staan en terugwijzen naar deze tientallen miljoenen meer die zelfs nooit een begin hebben gemaakt. Wat dan met die? Ziet u, kijk naar hun toestand. Kijk naar een kerel als Eichmann vandaag—met de hoogste . . . Ze zeggen: “De Pinkstermensen zijn onethisch en onbeschaafd en zij zijn niet opgeleid,” enzovoort, op die manier. Kijk naar Eichmann: een van de hoogst opgeleide mannen ter wereld. En hij bracht zes miljoen kinderen en vrouwen en mannen ter dood—zes miljoen zielen. Naar zo een persoon wilt u niet verwijzen.

¹⁰⁰ Maar een of andere kleine makker die nauwelijks kon lezen, die misschien een naam van de Bijbel verkeerd uitsprak, of misschien iets verkeerd zei of deed of een fout maakte: de kranten willen er overal over schrijven en zeggen: “Zij zijn niet te vertrouwen.”

¹⁰¹ Dan, als dat niet vertrouwd kan worden, waarom dan niet onderwijs, de dingen, en intellectuelen die ze vandaag hebben? Kijk naar Adolf Hitler. Kijk naar de breinen van de wereld vandaag. Kijk naar ze. Het oude gezegde: “Gelijke monniken, gelijke kappen.”

¹⁰² Wat u moet kunnen doen is in staat te zijn door de Heilige Geest om wat goed en fout is te onderscheiden, en het te nemen wat goed is en fout.

¹⁰³ Nu, wij ontdekken dat deze Golgotha, die zij hadden, en de wateren des levens uitstroomden voor de mensen.

¹⁰⁴ Nu, sommige mensen hebben het op hun hart en in hun gedachten dat heel Israël dronk, en dat zij dan de kamelen belaadden en hun paarden inspanden, enzovoort, en hun

kinderen pakten en naar ergens anders heen reisden, en de Rots daar al sprenkelend achterlieten. Dat is verkeerd.

¹⁰⁵ Die Rots volgde hen en dat water volgde hen. Nu, in I Korinthiërs het 10e hoofdstuk geloof ik en het 11e vers kunt u het vinden, “dat die Rots Israël volgde.” Waar zij ook gingen, van die dag af aan ging de Rots met hen mee en de wateren volgden hen.

¹⁰⁶ Wat een prachtig type en een—een prachtig houvast en een anker voor de gelovige vandaag, die weet dat die Rots die eens geslagen werd, dat water dat eens van Golgotha uitstroomde, met ons meegaat waar we ook zijn! O tjonge! Het is niet om terug te gaan naar een bepaalde plaats en zeggen: “Wel, eergisteren hadden we wel water, daarginds.” Wij hebben vandaag water, hier, want die Rots was Christus! En Christus is Dezelfde gisteren, vandaag en voor immer.

¹⁰⁷ Ziet u, die Rots volgde Israël. Zij volgden nooit de Rots, maar de Rots volgde hén. Amen. Israël ging op reis. Zij hadden maar één ding te doen, dat was de rechte koers aanhouden, regelrecht het beloofde land in. En de Rots en het water volgden hen.

. . . de Rots die *hen* volgde . . .

I Korinthiërs zegt u dat, het 10e hoofdstuk. Goed.

. . . *die Rots was Christus.*

¹⁰⁸ God nam de oordelen van de mensen en legde ze op Christus en sloeg Hem. Is het u opgevallen dat er vanaf dat moment een kloof in de Rots was? De Rots een barst erin had, waar Mozes sloeg? En Christus had een barst, toen Hij werd geslagen: “Hij werd verwond om onze overtredingen en door Zijn striemen werden wij genezen.” Uit dat leven kwamen de Wateren des Levens voort waarin wij ons vandaag zo verheugen!

¹⁰⁹ Nu: om dit leven te verkrijgen—bedenk: het leven van Christus blijft bij de gemeente. Halleluja! O, als wij onze gedachten daar konden verankeren voor de komende tien minuten! Christus verlaat de gemeente niet. “Ik zal met u zijn, altijd, zelfs tot de voleinding van de wereld.” Het zijn de mensen die Christus verlaten, niet Christus Die de mensen verlaat. De mensen verlaten het door hun ongelof. Zij verlaten Christus; niet Christus Die de mensen verlaat.

¹¹⁰ Israël verliet de stroom; niet de stroom die Israël verliet. Ziet u? Want de Bijbel zegt duidelijk “dat de Rots en het water Israël volgden.” Hen volgde! Waar zij ook heen gingen, ging Die ook.

¹¹¹ O, ik zou graag vanmorgen, als we tijd hadden, om het 1e hoofdstuk van Jozua op te slaan, waar Hij zei: “Overal waar uw voetzolen op treden zullen, heb Ik u gegeven. Waar gij ook heen gaat, de Here uw God is met u. Wees voor niemand bevreesd. Heb goede moed! Waar u ook maar een voetstap zet, ben Ik daar bij u, ongeacht waar het is.” God Die met Jozua meeding!

112 Dezelfde God gaat vanmorgen met Zijn gemeente mee. Laten we drinken van deze Fontein daarginds. Waar u ook een voetstap zet, daar is waar God precies met u zal zijn, om u te bewateren en u leven te geven. “Ik zal met u zijn, altijd, zelfs tot het einde van het tijdperk.” Christus Dezelfde gisteren, vandaag en voor immer. De wetten van God.

113 Nu; u zegt: “Dan, broeder Branham, waarom is het dat we de dingen dan niet doen die we behoren te doen? Hoe komt het dat onze gaven en zo in de gemeente niet tot hun recht komen, tot waar het zou moeten zijn? Hoe komt het dat onze gemeente niet opgeheven wordt tot de plaats waar ze hoort te zijn?” De mensen, in de beproevingstijd, vallen weg, zoals Israël deed. Ze denken dat God hén heeft verlaten.

114 Maar onthoud: de Rots heeft Israël nooit verlaten. Israël verliet de Rots; zij vergat dat de Rots de hele tijd bij hen was. Die was daar, ging regelrecht met hen mee tot het einde van de weg. “Het volgde hen.” Het was niet buiten spreekafstand. Het was niet buiten gehoorsafstand. Of het was niet buiten gezichtsafstand.

115 En evenmin is Christus dat! Met de gemeente vandaag: Hij is niet buiten spreekafstand. Sommigen van u zijn teruggevallen en hebben dat gedaan wat verkeerd is, en u bent die vreugde kwijt en uw water is opgedroogd. Hij is nog steeds binnen spreekafstand van u. Hij volgt u. Hij kent elke beweging die u maakt en alles wat u doet. Hij verlangt ernaar te horen dat u Hem op het toneel roept.

116 En deze grote Pinksterbeweging vandaag, God wacht dat u Hem op het toneel roept. U bent niet buiten spreekafstand van Hem. Al hebben we verkeerd gedaan en gezondigd en Hem de rug toegekeerd en—en dingen gedaan die we niet behoorden te doen, maar nog is Hij met ons. Christus zei dat Hij met ons zou zijn.

117 De Bijbel zei: “De wateren volgden de kinderen van Israël.” Toen ze dorst kregen, wisten ze dat het water nabij was.

118 Nu: deze dingen worden beheerst door wetten. Heel Gods systeem wordt opgezet door wetten. Nu, we zullen nemen. . . Laten we een ogenblik stoppen.

119 Laten we de wereld nemen. Het draait, elke vierentwintig uur maakt het een volledige omwenteling, zo perfect, dat. . . We zijn nooit in staat geweest met al onze wetenschap om een horloge te maken om de tijd perfect bij te houden. Om de zoveel tijd—de beste horloges die ze ook maken, in de loop van een jaar, zullen vele minuten voorlopen of achterlopen. Maar de wereld faalt nooit dan dat ze daar precies tot op de seconde is. Het is zo perfect dat de wetenschappers vandaag, de astronomen, u kunnen vertellen, over twintig jaar, of over vijftig jaar, precies wanneer de zon en de maan elkaar zullen passeren.

Wanneer zij haar vierentwintig uur cirkel draait, en zij haar omwentelingstijd draait gedurende een seizoen, mist zij geen tik. Halleluja! Het is perfect, omdat zij loopt overeenkomstig de wet van God.

¹²⁰ Zij weten precies wanneer het eb wordt, tot op de minuut nauwkeurig, omdat ze weten hoe laat de maan wegzakt. En God heeft alles op orde gezet door een wet. En als die maan wegzakt, gaat het getij ermee weg. Als die maan opkomt, komt hier het getij ermee. En zij weten precies, door het tijdsverloop, wanneer die maan weg zal zakken. Ze kunnen het op een almanakkalender zetten, jaren vooruit, en u vertellen, tot op de minuut, wanneer dat tij zal beginnen af te nemen. Zeker, want dat is hoe de maan weggaat, want het is vastgelegd in de orde van Gods wet.

¹²¹ Ik stond onlangs bij het Michiganmeer. En ik ging naar het Bovenmeer, op weg naar Canada, die grote watermassa. En ik stond daar en ik dacht: "Hoeveel mijl is het over deze grote waterengte hier?" En toen, nadat ik Michi-. . . of het Bovenmeer overging, zou ik in het Michigan komen, bijna een evengrote watermassa. En naar daar, van het Bovenmeer naar het Michiganmeer, van het Michiganmeer naar het Ontariomeer en gewoon . . . en het Huronmeer, en al de meren samen. Hoeveel miljarden keer miljarden keer miljarden en ontelbare vaten zoetwater er in dat meer liggen!

¹²² En ginds in Nevada, en in Arizona, New Mexico, Oost-Californië, liggen miljoenen hectaren uitgedroogde, verschroeide grond. Die zo vruchtbaar is, dat als dat water ooit op die grond zou kunnen komen, dit land de wereld zou kunnen voeden, zonder hongerige mensen, en een overschot hebben om in de zee te gooien. Dat is juist! De miljoenen hectaren die tonnen keer miljoenen tonnen aan aardappelen en kool en bonen en—en sla en radijzen en selderij en komkommers en wat al niet zou kunnen verbouwen. De grond zou verbouwd kunnen worden; het—het verlangt alleen maar naar het water.

¹²³ En *hier* is het water hierboven, en *hier* is de grond hier beneden. Nu, we kunnen het zien, en we weten dat het dat zou doen, want we kunnen het water testen en zien dat het zoet is, en de bodem testen en zien dat het vruchtbaar is. Nu, al het wensen dat we kunnen doen zal ze nooit samenbrengen. Maar er is een wet, en die wet is de zwaartekracht. Nu, als wij volgens de zwaartekracht zouden werken, zouden we elk stukje van dat land kunnen bevloeiën— door het water uit de meren te halen en het te bewateren. Maar we zullen moeten werken volgens de wet van de zwaartekracht. Wij kunnen het er niet krijgen door te wensen. Wij kunnen het er niet krijgen door te schreeuwen. Wij kunnen het er niet krijgen door te roepen. Wij moeten werken volgens de wetten van de zwaartekracht om het daar te krijgen. God zet alles in een wet.

124 Hier, ik zat te denken—ik weet niet of ik u dit ooit heb verteld of niet. Ik was in Kentucky op eekhoornjacht met broeder Wood, ongeveer een jaar geleden. En, wij . . . De eekhoorns waren nogal schaars en dus gingen wij naar het huis van een man om te vragen of we mochten jagen. Een man had enkele hectaren land; en op dit land was er veel bos. Maar broeder Wood vertelde me “dat de man zonder geloof is. Hij is—hij is een ongelovige.” Dus, hij zei dat hij hem kende, dus hij . . . of zijn vader kende hem; hij zou daarheen gaan en vragen of we toestemming konden krijgen om te gaan jagen.

125 Wij reden naar de plaats van deze meneer. En hij en een andere man, allebei in de zeventig—ze zaten onder een appelboom. En meneer Wood ging naar deze man toe en hij zei tegen hem: “Zou ik een beetje op uw land kunnen jagen?” En hij zei: “Wel,” zei hij, “prima.” Hij zei: “Welke Wood ben je? Ben je Jim Wood z’n jongen?”

Hij zei: “Dat ben ik.”

126 Hij zei: “Wel, oude Jim was eerlijk, enzovoort.” Hij zei: “Je kunt overal jagen waar je wilt op mijn land. Ik heb hier *zoveel* honderd hectare; ga je gang. Ga beneden in die laagtes, waar je maar wilt. Doe gewoon alsof je thuis bent.”

127 Ik zat in de auto, want ik dacht dat de prediker en ongelovige niet goed samen zouden gaan als we een gunst zouden vragen van de ongelovige.

128 Dus toen, na een tijdje zei broeder Wood: “Welnu, zou ik mijn voorganger mee kunnen nemen? Ik neem aan dat het niet erg zou zijn als hij meekomt.”

129 En deze oude man draaide zich om op zijn wandelstok en hij zei: “Wood, wil je mij zeggen dat jij zo diep gezonken bent tot je overal waar je gaat een prediker mee moet hebben?”

130 En dus, dat . . . Ik dacht, na dat, dat ik beter uit de auto zou stappen. Dus ik stapte uit de auto en sprak met de oude heer voor een paar ogenblikken. En hij liet me al snel weten dat hij niet veel aan predikers had, want hij dacht dat ze over iets spraken waar ze niets vanaf wisten.

131 Hij zei: “Ze mekkeren maar over iets waar ze niets vanaf weten. “Wel,” hij zei: “als een man tegen mij spreekt, wil ik dat hij weet waar hij het over heeft.” Nu, dat is gezond verstand. Dat is gezond verstand. Hij zei: “Nu, als een man tegen mij spreekt wil ik niet dat hij het heeft over een, *een of andere* veronderstelling waar hij niets vanaf weet. Ik wil dat hij iets spreekt waar hij verstand van heeft.” Wel, ik stelde dat op prijs. Ik respecteerde dat in de oude heer.

132 En dus, ik zei: “Wel, natuurlijk, iedereen mag zijn eigen mening hebben.”

133 En, hij zei: “Er was één prediker die een paar jaar geleden hier in deze streek kwam die een bijeenkomst in Acton hield.” En hij zei: “Deze prediker, op een avond, die een vreemdeling in de streek was, zei tegen een—een dame die in het gehoor zat: ‘U hebt een zakdoek in uw zak. En u bent mevrouw *zo en zo*. En u hebt een zieke zus op de heuvel hier. Haar naam is *zo en zo*. Zij sterft aan kanker, in de maag.’ En zei: ‘Neem deze zakdoek en leg hem op uw zus en zeg haar: “ZO SPREEKT DE HERE: zij gaat niet sterven, maar leven.”’”

134 Hij zei: “Deze zelfde vrouw was een vriendin van ons.” En zei: “Wij namen deze vrouw, dit zakdoek, daarheen, of deze man, eh, de persoon. . .” Eerst zei hij: “Deze vrouw, mijn vrouw en ik waren daar die ochtend geweest en hadden, verzorgden deze vrouw. En zij was er zo erg aan toe! De dokters hadden haar lang geleden opgegeven. Zij was er zo slecht aan toe dat we haar op een laken moesten verplaatsen, haar op moesten tillen om haar op de bedpan te zetten, en haar terugbrengen. Haar in het laken moesten omdraaien—zo slecht was zij.” Hij zei: “Op een avond kwam er daarginds een lawaai alsof er iemand gestorven was.”

135 Dat was Ben daarginds met die zakdoek, die hem daarheen bracht. Ik geloof dat jij het was, nietwaar, Ben? [Broeder Ben Bryant zegt: “Amen. Amen.”—Red.] Het was broeder Ben daar, die die zakdoek haalde, omdat hij de vrouw erheen had genomen.

136 En zei: “De volgende ochtend at ze gebakken appeltaarten.” En zei: “Ze doet niet alleen haar eigen werk, maar ze doet ook het werk van de bureu. Zo gezond was ze!” Hij zei: “Nu, ik heb me dikwijls afgevraagd. Als ik die prediker ooit zag—hij wist waar hij het over had,” zei: “ik—ik zou graag met hem willen praten.”

137 Broeder Wood keek naar mij en ik keek naar hem. Daar stonden wij, vuil en bezweet en smerig, hadden in het bos gekampeerd en—en helemaal onder het eekhoornbloed. En dus, ik zei: “Wel,” ik zei: “is. . . Bedoelt u dat u met deze man zou kunnen praten en hij u zou vertellen hoe hij dat gedaan had?”

Hij zei: “Ja meneer, dat is wat ik bedoel.”

Ik zei: “Wel, dat—dat is een goede zaak.”

138 Ik at een van zijn appels. Er kwamen kleine ouwe wespen erop, weet u, in het najaar, in augustus. Dus ik had deze kleine appel en ik had ervan gegeten. En ik zei: “Dat is een hele goede appel.” Ik zei: “Hoelang staat die boom daar al?”

139 “O,” zei hij, “ik heb die boom daar gepoot, dertig of veertig jaar geleden of zoiets.”

140 “Ja meneer.” Ik zei: “Ik zou u gewoon een vraag willen stellen.” Ik zei: “Hoe ter wereld. . . Ik zie dat die appels van die boom af zijn gevallen, en z’n bladeren eraf vallen, en hier is het maar half augustus.” En ik zei: “We hebben nog niet eens een koele periode gehad, we hebben nog niet eens vorst gehad of wat

ook maar, en toch vallen die bladeren van die boom af. Waarom is dat?”

Hij zei: “Het sap heeft de boom verlaten.”

“O,” ik zei: “waar is het naartoe gegaan?”

Hij zei: “Beneden in de wortels.”

En ik zei: “Dan, hoelang zal het daar beneden blijven?”

Hij zei: “Tot de lente.”

¹⁴¹ En ik zei: “Dan zal het weer omhoog komen en u nieuwe bladeren brengen, voor schaduw, en nieuwe appels om te eten.”

Hij zei: “Dat klopt. Dat klopt precies.”

¹⁴² Ik zei: “Wel, ik wil u iets vragen, meneer. U spreekt over deze kerels die niet weten waar ze het over hebben.” Ik zei: “Kunt u mij uitleggen welke Intelligentie ervoor zorgt dat dat sap die boom verlaat? Als hij daar gedurende de winter zou blijven, zou de boom sterven. Je zou de boom doden. De levenskiem is in dat sap.” Dus ik zei: “Het zou de boom doden. Welke Intelligentie zorgt ervoor dat dat sap uit die boom gaat, beneden de wortels in, en daar tot de lente blijft en dan weer naar boven komt en nog meer appels brengt?” Ik zei: “Doe water in een emmer en zet die op een paal en kijk of die, in augustus, naar de bodem van de paal zakt en dan weer omhoog komt in de lente. Ziet u?” Ik zei: “Er is een wet; er is een natuurwet. Een of andere Intelligentie heeft deze wet ingesteld. Niet alleen dat, maar diezelfde Intelligentie moet die wet in gang zetten, dat het naar beneden laat lopen in de wortel van de boom en terugkomt.”

Hij zei: “Daar heb ik nooit aan gedacht.”

¹⁴³ Ik zei: “Kunt u... Als u er ooit achter kunt komen, de Intelligentie die dat sap uit die boomtakken doet gaan, naar beneden in de wortels en terugkomen, dat is dezelfde Intelligentie die mij daar die avond vertelde: ‘Ga, leg die zakdoek op de vrouw.’”

Hij zei: “En u bent die prediker?”

Ik zei: “Ja meneer, dat is juist.”

¹⁴⁴ Vorig jaar was ik daar (hij is heengegaan) en toen zijn weduwe op de veranda zat, appels te schillen, van diezelfde boom. Broeder... Eerst zouden ze ons weggagen; zij wisten niet wie we waren. En ik ging naar haar toe en vertelde haar erover, dat we toestemming van hem hadden. En vertelde erover, zei: “Hij heeft een volledige belijdenis van Christus afgelegd voor hij stierf.”

¹⁴⁵ Ziet u: wat doet die boom, welke Intelligentie laat dat naar beneden lopen? Het is een wet. Het is een wet die God heeft ingesteld. En die wet is Gods wet die voor het onderwerp zal zorgen. Amen.

146 Weet u, het maakt mij niet uit hoeveel u het uitroept en zegt, nu zegt: “Het zal niet, de zon zal deze zomer niet meer schijnen.” Het zal hoe dan ook schijnen. Hoezeer u zult zeggen: “Ik—ik—ik zal de nacht niet laten komen.” Het zal hoe dan ook komen. Omdat deze plaats waarop wij leven, de wereld genaamd, bestuurd wordt door een wet van God.

147 Nu, broeders en zusters, ik wil u iets vragen. Dan als wij wedergeboren zijn, uit de Geest van God . . . God heeft geen kleine zwakke delen en grote sterke delen, Hij is in alle opzichten God! En als u genoeg van God in u had dat het maar nauwelijks een schaduw was: dat is genoeg kracht om een nieuwe aarde te maken. Dat is genoeg kracht om een nieuwe maan te maken en een nieuw stelsel. Het is God—en het is sterk! En nu op dit moment heeft elke gelovige hierbinnen eeuwig leven, wat Gods Geest in u is; genoeg kracht dat de doden op zal te wekken, dat de zieken zal genezen, dat omloopbanen in zal stellen. Maar u . . . het wordt bestuurd door een wet; die Geest die in u is. U bent zonen en dochters van God. Diezelfde Geest die u in u hebt, zal u doen opwekken op de dag van de opstanding.

148 Jezus, toen Hij hier op aarde was, toen Hij stierf: Zijn ziel daalde neer in de hel “en predikte tot de geesten die in de gevangenis waren, de zielen in de gevangenis, die zich niet bekeerden in de lankmoedigheid van de dagen van Noach.” Zijn lichaam ging het graf in. Maar voor Hij stierf, vertrouwde Hij Zijn Geest toe in de handen van God. Zijn Geest ging naar God, Zijn ziel ging naar de hel, en Zijn lichaam ging naar het graf. En Jezus werd van de opstanding uitgesloten totdat de Schrift vervuld kon worden. Hij kon niet terugkomen, omdat Hij drie dagen en nachten in het graf moest blijven. Maar toen de Schrift helemaal vervuld was, werd deze barrière weggenomen; Zijn Geest daalde neer naar Zijn ziel, Zijn ziel naar Zijn lichaam, en Hij stond weer op.

149 En wanneer wij sterven, zullen onze zielen onder het altaar van God gaan; waar ik het voorrecht had het te zien, een paar ochtenden geleden, zoals u weet, in het visioen, waar de Bijbel van spreekt: “Onze geesten zullen naar God gaan, Die het gegeven heeft, en onze lichamen zullen terugkeren tot het stof van de aarde.” Maar op een dag, wanneer de Schrift vervuld is, zullen onze geesten van God worden vrijgelaten, zullen de ziel opnemen, en de ziel naar het lichaam. En de kracht die ons zal doen opstaan, is nú in ons! Wij zijn nú in hemelse gewesten. Wij zijn nú in de kracht van de opstanding.

150 Als daar geen wet voor was, zouden zonen en dochters van God zich hier een wereld creëren en er een privéleven op gaan leven. U hebt de kracht in u om het te doen. Als u een schaduw van de kracht van God in u hebt, hebt u kracht om het te doen. God is almachtig. Ziet u wat ik bedoel? De kracht die in u is zal

maken. . . u zou een wereld in bestaan kunnen spreken en erop gaan leven. Halleluja! Daar bent u er.

¹⁵¹ Dat is welke kracht nu in de gemeente is, maar het wordt bestuurd door een wet. En die wet is niet “het houden van een hoop geboden.” Het is een wet van geloof. Jezus zei: “Alle dingen zijn mogelijk voor hem die geloven.” En als u het kunt geloven, naar wat God ook uw ziel zal leiden om te geloven, dat is van u. Elke plaats waar de zolen van uw voet op kunnen treden, door geloof: God geeft het u. Amen! Het is van u, u bezit het, als u de sleutel kunt vinden tot deze wet van geloof die het voor u opent. Ziet u wat ik bedoel? Die kracht wordt beheerst door. . . Als u een zoon van God bent, u een dochter van God bent, verlaat dat u nooit. Het is heel de tijd bij u. Maar uw geloof raakt daar van weg, maar het is nog steeds daar. Halleluja!

¹⁵² Wanneer u gered bent, geeft God u geloof om te verrijzen uit de troep van de aarde. Uw geloof overwint de dingen van de wereld. Wat is uw geloof? Uw geloof in die daad die God in u verrichtte, om u een zoon van God te maken. U stopt met liegen, u stopt met stelen, u stopt met drinken, want uw geloof doet u daar bovenuit stijgen. Amen. Als u het niet doet, hebt u geen geloof. “En door geloof bent u gered en dat door genade.”

¹⁵³ Zoveel als uw geloof losgelaten zal worden, dat is hoeveel kracht u kunt hebben, want in u woont de kracht om hemelen en aarde te maken. God woont in u, en u bent zonen en dochters van God. Amen! Daar hebt u het. Maar, het is uw geloof. Jezus zei: “Naar uw geloof, zo zij het u. Als gij kunt geloven: alle dingen zijn mogelijk. Voorwaar, Ik zeg u, als u tot deze berg zegt: ‘Wordt bewogen,’ en niet twijfelt, maar gelooft dat wat u hebt gezegd!”

¹⁵⁴ Wat voor mensen behoren wij dan te zijn, geloof hebbend in deze grote verlossende Christus Die in ons leeft; deze geslagen Rots, Die de gemeente nimmer verlaat? “Ik ben met u, altijd, zelfs tot het einde van de wereld,” de immerdurende tegenwoordigheid van de grote opspringende bron van redding en kracht die neerstroomde van Golgotha, in de gemeente, de immerdurende tegenwoordigheid van de levende God—de grote, vloeiende, geslagen Rots, Die met ons meegaat op onze reis.

¹⁵⁵ Israël verloor haar geloof. Ze raakten van het pad af. Ze begonnen te begeren naar de vleespotten. Als ze bij geloof waren gebleven en gelovend dat God hen naar het land zou brengen, zou er niets zijn geweest dat hen hinderde. Ze hadden al zeeën geopend, ze hadden hun vijanden met plagen geslagen, ze hadden hun vijanden achter zich gekruisigd, en waren het land binnengelopen, en konden nog steeds niet geloof hebben om door te gaan naar de belofte.

¹⁵⁶ Jozua en Kaleb hadden dat geloof! Ze zeiden: “Wij zijn meer dan in staat om alles te overwinnen wat op ons pad zou komen.”

157 Dat is het probleem met de gemeente. Wij kunnen elke ziekte overwinnen. We hebben de kracht in ons. We zijn zonen en dochters van God; niets kan voor ons standhouden. Het enige is dat Hij iemand wil vinden die het wil geloven, die zal geloven wat God reeds voor u gedaan heeft. Niet wij *zullen* het zijn; wij zijn het nu! En de immerlevende tegenwoordigheid van de Geest is met ons. Amen! Daar bent u er.

158 Dat is wat ik bedoel, toen ik vanmorgen over het onderwerp sprak: *Het altijd tegenwoordige Water uit de Rots*. Het altijd tegenwoordige Water uit de Rots is hier nu—dat altijd tegenwoordige Water uit die geslagen Rots op Golgotha. Toen die Heilige Geest uit Hem kwam, op Golgotha, Die terugkwam op de gemeente op de dag van Pinksteren, diezelfde Heilige Geest is vanmorgen aanwezig. En het heeft ons een belofte gegeven!

159 Dat is de reden, toen ik voor de zieke mensen liep, toen Hij mij daar de opdracht gaf, dat ik het geloof; God zei het! Dat is hoe visioenen gebeuren; God beloofde het! God kan niet liegen.

160 Geloof het! U moet het geloven. Er moet iets daar zijn om die regelklep te openen, dat ding te openen om u er toegang tot te geven. Wat wij vandaag nodig hebben is niet bidden om meer kracht. U hebt genoeg kracht om een nieuwe aarde te maken. Wat u nodig hebt is geloof om die kracht te gebruiken. Wat u nodig hebt is dat leven beheersen en zo'n goddelijk leven te leven dat wanneer u God iets vraagt, u het weet! Wij hebben vertrouwen in God daarvoor. Wij weten, als wij Zijn geboden houden, dat Hij ons niets goeds zal onthouden, als wij met Hem wandelen. God, Die met ons wandelt. O, tjonge!

161 Ze hadden maar één ding te doen. Ze hadden maar één ding te doen, dat was recht op de koers blijven. Niet *hier* afdwalen en *daar* afdwalen, maar op de koers blijven! De gemeente heeft maar één ding te doen: op de koers blijven! Zij hadden een Vuurkolom, die zij hadden om zichzelf door op koers te houden, door die Vuurkolom te volgen. Dat is wat hen leidde. Het voorwerp dat zij konden zien was die Vuurkolom. Zij zagen het werken door Mozes, en zij wisten dat hij de leider was.

162 Vandaag hebben wij het Woord. Wij volgen het Woord. En we zien het Woord werken in de gelovigen, en we weten dan dat het zo is. God Die met ons werkt en het Woord bevestigt, met tekenen die volgen! Wij blijven bij het Woord. Het Woord produceert de resultaten.

163 Zij bleven bij, Mozes. Want, de Vuurkolom, Mozes volgde dat. En zij volgden. Toen zij zich tegen Mozes begonnen te keren en over God en over Mozes te klagen, begonnen ze af te dwalen naar de ene kant en de andere. Problemen kwamen opzetten. Zeker.

164 Wij blijven bij het Woord en het Woord brengt tekenen voort. Jezus zei: "Deze tekenen zullen hen volgen die het Woord

gelooven.” Ziet u, het blijft bij de . . . Blijft u bij het Woord; het Woord brengt de tekenen voort. Maar Mozes, wat deed hij?

¹⁶⁵ Zij dwaalden af, en wat deden ze? Dwaalden van het pad af en ze verloren hun watervoorziening.

¹⁶⁶ Ik denk dat dat is wat de gemeente vandaag heeft gedaan. Ze is van het pad van de Schrift afgedwaald. Ze zijn afgegaan in ismen. Ze zijn afgegaan in kleine dingen die ze niet behoorden te doen. Ze hebben dingen aangenomen. Ze hebben dingen aangenomen zoals de apostolische geloofsbelijdenis. Waar vindt u dat in de Bijbel? Ze hebben catechismussen aangenomen, die ze lezen. Ze hebben denominaties aangenomen, in de plaats van een ervaring. Ze hebben het handenschudden aangenomen, in plaats van een wedergeboorte-ervaring. Ze hebben besprenkelen aangenomen, in plaats van waterdoop. Ze hebben een boze vorm aangenomen: “Vader, Zoon en Heilige Geest,” terwijl er zoiets niet in de Bijbel staat. De Bijbel zei: “In de Naam van Jezus Christus!” Er is maar één ding te doen, als u datzelfde Water wilt: kom weer terug naar het pad. Ga terug op het . . . Hij is niet weggegaan; Hij is hier nog. U neemt geloofsbelijdenissen in de plaats van Christus. U dwaalt af op razernijen.

¹⁶⁷ De een zei: “Wel, ik ben een Methodist.”

De ander zegt: “Ik ben een Baptist.”

Dat toont aan dat u dus geen Christen bent. Wij zijn van Christus! Wij behoren Hem toe.

U zegt: “Wel als . . . ik, een Baptist?”

Als dat alles is wat u bent, dan bent u niet van Christus—u bent een Baptist.

U zegt: “Wel, ik ben van Pinksteren.”

Als u slechts van Pinksteren bent door denominatie, is dat alles wat u bent.

¹⁶⁸ Maar als u de pinkster-ervaring hebt! En het pinkster-Woord zal een pinkster-ervaring voortbrengen! Volg hetzelfde wat die discipelen deden: blij daarboven, totdat u vervuld bent met de Heilige Geest.

¹⁶⁹ En dan als die, u tegengesteld aan het Woord gaat, die geest in u tegengesteld gaat aan wat het Woord zegt, dan is het niet de Heilige Geest. Het is de duivel die de Heilige Geest nabootst. Ziet u waar we ermee gekomen zijn? O, sommigen van ons spraken in tongen; we hadden jubelperioden en dergelijke, en ontkenden al deze andere dingen. We lieten alles toe wat niet in de Schrift stond om de gemeente binnen te komen. Waar zijn we vandaag beland? We zijn terug in een nieuwe woestijn, uitgedroogde organisatie. Wij maakten een organisatie en verloren ons Water. Dat is precies wat Pinksteren deed. Toen ze begonnen te organiseren, begon het de gemeenschap te

verbreken, en te zeggen: “Wel, nu, wij zullen niet met ze omgaan, als deze man *dat* gelooft.”

170 Ga door, blijf bij hem totdat hij tot het Woord van de waarheid komt, de kennis van de waarheid. Wat het ook is, laat het hoe dan ook gaan. Ga gewoon door, wees als broeders.

171 Maar o, wij moesten ons organiseren en zeggen: “Wel, omdat u niet van de Eenheid bent, omdat u niet van de Tweeheid bent, of de Drieheid, of *zo*, zullen we geen gemeenschap met u hebben.” Dan, wanneer we dat doen, wat doen we? We brengen onszelf regelrecht weer terug in een woestijn. Dat is juist!

172 Maar onthoud: toen Israël van het pad afdwaalde, de koers, naar het beloofde land, verliet de Rots hen nooit; Die bleef daar; zo ook het water. Zo ook de Heilige Geest, Die blijft gewoon daar. We hoeven niet terug te dwalen.

173 Nu: hier leert God ons iets groots. God leert ons hier een les. Christus werd één keer geslagen, om ons een pinkster-ervaring te geven, eenmaal, voor allen. Nu, toen die Rots geslagen werd, hoefde Hij niet opnieuw geslagen te worden. Hij werd maar één keer geslagen.

174 Mozes maakte een fout door hem voor de tweede keer te slaan, de zwakheid van zijn geloof in de Verzoening tonend. Maar toen Christus geslagen werd—eenmaal—weten we dat Hij niet opnieuw geslagen hoeft te worden. Wel, wat deed Mozes? Mozes was iets nieuws aan het opzetten, probeerde iets nieuws te maken.

175 En dat is de wijze waarop onze geestelijken vandaag hebben gedaan. Ze hebben geprobeerd iets nieuws te maken. “Wij zullen onszelf de Assemblies of God maken. Wij zullen onszelf de Pinkstergemeente van God maken. Wij zullen onszelf de Algemene Raad maken. Wij zullen onszelf *dit*, *dat* of het *andere* maken.” Dat is niet wat God deed. Dat was niet Zijn idee.

176 Christus werd één keer geslagen. Dat is de oorspronkelijke ervaring. Dat is de oorspronkelijke manier. Op de dag van Pinksteren zei Petrus: “Bekeert u, een ieder van u, en worde gedoopt in de Naam van Jezus Christus.”

177 “Wij besprenkelen in de naam van ‘Vader, Zoon, Heilige Geest,’ geven allerlei geloofsbelijdenissen en al het andere erover.” Wanneer we van het Woord af gaan, geen wonder dat we nergens kunnen komen. Ziet u?

178 God leert ons een les. Mozes hoorde niet te zeggen: “Nu, we zullen hier nu iets nieuws beginnen en wij zullen ons organiseren en wij zullen de Katholieke kerk maken.” Dat is het eerste wat ze deden. Nee, dan, na een tijdje: “Wel, wij zullen iets nieuws daaruit maken, we zullen de Lutherse maken.” Toen kwam de Anglicaanse en toen de Baptisten en wat al niet, en Campbellieten en Church of Christ en antichrist en allerlei

andere dingen. Ziet u, ze begonnen allemaal te gaan, de een na de ander, de een na de ander, en maakten denominaties en organisaties. Dat was het niet. Ziet u daar wat ze doen? Ze slaan de Rots opnieuw om iets nieuws te beginnen. Wij hebben geen nieuwe leer nodig.

¹⁷⁹ Iedere man in de Bijbel werd gedoopt in de Naam van Jezus Christus. Iedere man in de Bijbel die de Heilige Geest ontving, kwam op Gods manier, precies zoals God het voorschreef. Zij deden hetzelfde. Zij hadden dezelfde ervaring. Dezelfde tekenen volgden hen. Dezelfde werken volgden hen. Waarom? Ze leefden van de Rots. Ze kregen hetzelfde Water.

¹⁸⁰ En vandaag—de reden dat we zoveel geloofsbelijdenissen en denominaties hebben is omdat we iets nieuws beginnen. Wij hebben niets nieuws nodig. Ga terug!

¹⁸¹ Mozes behoorde niet de Rots opnieuw te slaan, iets nieuws te beginnen. Hij behoorde tot hen te spreken over de oorspronkelijke Rots. O, ik hoop dat u dat begrijpt! Mozes hoorde te spreken over de oorspronkelijke, geslagen Rots; niet hem opnieuw proberen te slaan, niet iets nieuws proberen te beginnen, maar te spreken tot het Oude!

¹⁸² God, helpe mij! Als ik als een pauper sterf in de kansel, zal ik spreken over de oorspronkelijke Rots! Ik zal spreken over de oorspronkelijke ervaring. Ik zal spreken over de oorspronkelijke Schriften, die hen de doop van de Heilige Geest gaven, “Bekeert u, een ieder van u, en worde gedoopt in de Naam van Jezus Christus voor de vergeving van zonden en u zult de gave van de Heilige Geest ontvangen.” De voortdurende tegenwoordigheid van de vloeiende Wateren van de Rots is nog steeds bij ons. Het zal hetzelfde voortbrengen. Het zal visioenen voortbrengen. Het zal genezingen voortbrengen. Het zal profetieën voortbrengen. Het zal alles voortbrengen wat zij deden.

¹⁸³ Toen Israël weer in lijn kwam met de Schriften en weer op de weg kwam, gingen ze door naar het beloofde land. Maar het kostte hen veertig jaar.

¹⁸⁴ Pinksteren heeft zo’n veertig of vijftig jaar rondgezworven in de woestijn. Kom terug naar de Rots! Het is in zicht. Hier is het, hier in het Woord geschreven. De Heilige Geest is hier en doet hetzelfde als wat Hij altijd deed, dus de immerdurende tegenwoordigheid van het Water is hier. Kom er gewoon naar terug, kom terug naar de eerste, het oorspronkelijke. Hoe was het in het oorspronkelijke?

¹⁸⁵ “Wel, ze schudden de hand van de prediker”? Er bestaat zoiets niet. “Zij waren gedoopt in de naam van ‘Vader, Zoon, Heilige Geest’”? Er bestaat zoiets niet. Er is nergens een persoon in de Bijbel, of daarbuiten, driehonderd jaar buiten de Bijbel, die ooit gedoopt werd in de naam van “Vader, Zoon, Heilige Geest.”

Dat is een Katholieke geloofsbelijdenis, geen Bijbelse leer. Ziet u?

¹⁸⁶ Ze hadden de Heilige Geest. Deze tekenen volgden hen die geloofden. Het zal het vandaag opnieuw doen. Die Rots is net zo eeuwig levend als Hij ooit was—die geslagen Rots!

¹⁸⁷ Laten we niet zeggen: “Nu, komt u maar en sluit u aan bij onze Pinksterkerk, en kom in onze Pinksterkringen.” “Nee, komt u maar en sluit u aan bij de Baptisten of de Methodisten of de Presbyterianen of Katholieken.” Wat is dat? Dat is de Rots weer opnieuw slaan, proberen iets nieuws te beginnen.

¹⁸⁸ Vertel hen: “Bekeert u en worde gedoopt in de Naam van Jezus Christus,” voor de vergeving van hun zonden, “en deze tekenen zullen hen volgen die geloven.” Nu bent u weer op de weg, terug naar hetzelfde Water. Hetzelfde Water zal dezelfde verfrissingen geven. Het zal dezelfde uitschurende werking aan het lichaam geven. Het zal dezelfde reinigingskracht geven. Het zal dezelfde genezingskracht geven. Het zal hetzelfde doen als het toen deed, als we slechts terug zullen gaan naar dezelfde Geest.

¹⁸⁹ Leven in een wijnstok zal druiven voortbrengen. Als het dat vorig jaar deed, zal het hetzelfde dit jaar voortbrengen. Dat is een wet van God. De wet van God is, dat als dit een wijnstok is, laat hem met rust, hij zal druiven voortbrengen. U kunt het met iets anders kruisen, maar laat het dan met rust en hij zal weer terugkomen om dezelfde druiven voort te brengen.

¹⁹⁰ Dus wij hebben de gemeente gekruist met Pinksterisme, met Baptistisme, met Methodistisme, met Presbyteriaanisme, met—met Anglicaanisme en elk ander soort isme. Waarom blijft u er niet vanaf? Kom terug naar de Wijnstok; het zal terugkomen naar dezelfde kracht. Amen! Amen! Daar hou ik van.

¹⁹¹ “Iets nieuws beginnen.” Hetzelfde als wat wij hebben gedaan. Niet proberen onze autoriteit te tonen. “*Doctor zus en zo* is de stichter van de grote *zus en zo* kerk van de *zus en zo en zo*.” Dat was het niet.

¹⁹² Dat is wat Mozes zei: “Ik zal ze laten zien wat ik kan doen. Ik zal het hoe dan ook brengen!” Hij sloeg het; het kwam niet. Hij schreeuwde opnieuw: “Zal laten zien wat ik kan doen!” God strafte hem daarvoor.

¹⁹³ Denk niet dat als u zich “gewoon vasthoudt aan een denominatie.” God zal u daarvoor straffen. Dat is helemaal juist. U moet terugkomen naar dat oorspronkelijke. Terugkomen. . .

¹⁹⁴ Spreek gewoon tot de mensen. (Zeg ze niet: “Komt u lid worden van onze kerk. Komt u onze geloofsbelijdenis opzeggen.”) “Komt u terug en bekeert u, en laat u dopen in de Naam van Jezus Christus voor de vergeving van uw zonden; en u zult de gave van de Heilige Geest ontvangen, als uw

hart juist is. En deze tekenen zullen de gelovigen volgen. Een groep gelovigen—deze tekenen zullen met hen meegaan.” Want, waarom? De Rots, de geslagen Rots en Zijn Wateren des Levens komen voort en brengen hetzelfde voort als wat Hij toen deed. Het kan gewoon niet anders. O ja.

¹⁹⁵ Wij willen pronken en zeggen: “Wij zijn Methodist en Baptist.”

¹⁹⁶ Spreek gewoon tot de Rots—Hij is altijd tegenwoordig. Probeer u er niet bij aan te sluiten. Ik had hier “erbij aansluiten.” Probeer u er niet bij aan te sluiten. U kunt zich hier niet bij aansluiten, dat is één ding wat zeker is. U kunt u aansluiten bij de Methodisten, u kunt u aansluiten bij de Baptisten, u kunt u aansluiten bij de Pinkstermensen, u kunt u aansluiten bij de Anglicanen, maar u kunt u hier niet bij aansluiten. Nee. U moet hiermee vervuld worden. Sluit u er niet bij aan; wees er gewoon mee gevuld. Dat is alles. Het is gevuld met wat? Gevuld met kracht, gevuld met de Geest, gevuld met leven, gevuld met vreugde, vrede, lankmoedigheid, zachtmoedigheid, goedheid, kracht van de Heilige Geest, in uw leven, want de voortdurende tegenwoordigheid is daar. Onthoud.

Ik zal moeten sluiten, want het wordt laat.

¹⁹⁷ Maar onthoud: die Rots heeft hen nooit verlaten. Het heeft hen ook nooit verlaten. En Christus zal ons nooit verlaten; Christus zei: “Ik zal bij u zijn, altijd, zelfs tot het einde van de wereld.” Is dat juist? En die Rots bleef bij hen heel de weg van Horeb tot Nebo. Jawel. Tot aan de Jordaan was het daar nog steeds. O God, ik wil het zien bij de Jordaan!

¹⁹⁸ Mozes, toen hij bij de Jordaan was—de Rots was bij hem, heel de weg erheen. En hij stond daarboven en keek neer op een—een groep mensen die teruggevallen waren en van God waren weggegaan. Zijn hart ging naar hen uit. En hij keek uit over de Jordaan. Daar was hij, bij de Jordaan. De Jordaan in het geestelijke is waar ik het over heb. En daar stond hij daar—de dood kwam op hem af. Maar hij keek en daar naast hem lag daar de Rots. Hij stapte gewoon op de Rots en de engelen kwamen en voerden hem weg.

¹⁹⁹ “Ik zal nimmer bij u weggaan of u verlaten.” Ongeacht hoe moeilijk de tijden worden, hoe oud we worden, wat voor dood we sterven, onthoud: de Rots zal daar zijn bij de Jordaan. Het zal nooit weggaan of zal nooit in de steek laten. Onthoud dat gewoon. De immerdurende tegenwoordigheid van het Water uit de Rots zal met ons zijn door heel het leven heen en zelfs bij de Jordaan.

²⁰⁰ Laten we onze hoofden buigen. [Een broeder geeft een vermaning—Red.]

²⁰¹ Terwijl die Geest onder ons beweegt, de Geest van God onder ons beweegt, zouden er enigen hier vanmorgen zijn die Christus

niet kennen en u—u bent niet dicht bij die Rots, kent Hem niet genoeg om Hem vanmorgen aan te spreken? Maar u weet dat het aanwezig is. Kijk hoe het te werk is, overal; ziet Hem rondgaan, ziet Hem over de mensen bewegen. Dat is de immerdurende tegenwoordigheid van het Water. Dat is redding. Dat is de Geest die hun bekeraars zo ver vult dat ze niet langer stil kunnen zijn—er moet iets voortkomen. En u kent Hem niet; zou u uw hand willen opsteken en zeggen: “Bid voor mij, broeder Branham. Ik wil Hem nu kennen. En ik wil met Hem spreken en ik wil Hem kennen als de volheid van Zijn Geest. Ik wil weten dat Hij vlak aan mijn zijde is heel de tijd. Ik geloof dat Hij dat is. Maar ik wil een goede verhouding met Hem hebben. En ik ben dorstig en ik honger naar God. Ik wil Hem beter kennen?”

²⁰² God zegene u meneer. En God zegene ú, meneer. En ú, broeder. U, ja, helemaal achterin. Hier beneden, dame, ja. Ja, dame. Wij zien uw handen en God ziet ze. God zegene ú, jongeman. God zegene ú. En ú, dame. Amen. God zegene u. Zegene u, zuster. Nog iemand nu, in de stille moment. God zegene u, helemaal achteraan daar, jongeman.

²⁰³ Denk eraan. Denk eraan: de eeuwige tegenwoordigheid van het Water uit de Rots, diezelfde Geest; dat Hij daar uitschreeuwde op de dag des oordeels voor Hem, toen Hij ons oordeel op Zich nam; en Gods roede van toorn Hem sloeg, en uw zonden waren in die roede gewikkeld, en het sloeg Hem, en Zijn bloed en water stroomden uit Hem voort. Hij zei: “Vader, in Uw handen beveel Ik Mijn Geest.” En op de dag van Pinksteren kwam het er om met ons mee te gaan tijdens de reis. En het is nu zo dichtbij.

²⁰⁴ Zou u niet willen zeggen: “Ik ben ver van huis afgedwaald; Here, ik kom naar huis”? Terwijl we dit zingen, zou u naar het altaar willen lopen en uw ziel opnieuw aan Christus willen toewijden? Amen.

Ik ben ver afgedwaald, bij God vandaan, (van het pad af.)

Nu kom ik naar huis;

Het pad van (Ongeloof, ziet u?) heb ik te lang betreden,

Here, ik kom naar huis.

Ik kom naar huis, ik kom naar huis,

Om nooit meer te zwerven;

Open wijd Uw armen van liefde,

Nu, Here, ik kom naar huis.

²⁰⁵ [Broeder Branham neuriet *Here, ik kom naar huis*—Red.]

²⁰⁶ Drie kleine jongens, lopen snel naar voren, tranen in hun ogen, knielen neer naast het altaar. Natuurlijk zijn ze vergeven. Ze werden vergeven voordat ze zelfs hun stoelen verlieten, toen ze het zich hadden voorgenomen. Ze zijn net naar voren gekomen

en knielden hier neer om de mensen te laten weten aan wiens kant ze staan, deze morgen.

²⁰⁷ Ik zou denken dat er wat oudere mensen zouden zijn die dit zouden willen doen, gewoon neer willen knielen en zeggen: "Here, ik—ik ben ver van het pad afgedwaald. Ik heb zoveel twijfel gehad, en soms dwaalde ik af en kwam in zonde terecht. Nu, ik—ik wil terugkomen voor het te laat is. God, ik—ik zou graag willen komen. Ik zou gewoon heel graag willen komen om neer te knielen." Amen.

²⁰⁸ Nu, Arthur Beam z'n drie kleine meisjes, ongeveer even groot, zij zijn hier naar voren gekomen, knielden neer.

²⁰⁹ Er komt een naar voren, een klein meisje dat net een nieuw broertje thuis heeft gekregen. Onlangs zat ik daar; mevrouw Wood kwam naar me toe en vertelde me, zei dat deze zuster naar het ziekenhuis ging om een baby te krijgen. De Heilige Geest zei: "Ga hen zeggen dat het een jongen zal zijn." Toen het werd geboren was het een kleine jongen.

²¹⁰ Het lijkt de kinderen te zijn vanmorgen, de kleine kindjes die uit de klas van zuster Arnold komen en hun leven toewijden. Het hele altaar, rechts van mij, staat vol met kleine kinderen.

²¹¹ Het zou fijn zijn als we een lofzang zouden zingen, het altaar, voor de rest van de mensen, de volwassenen.

Nu, Here, ik kom naar huis.

Ik kom naar huis. . . (. . . ? . . .)

Om nooit meer te zwerven;

Strek Uw armen van liefde wijd open,

Nu, Here, ik kom naar huis.

²¹² Laten we even een ogenblik onze hoofden buigen voor gebed, voor deze kleine kinderen.

²¹³ Hemelse Vader, als er morgen komt, als Jezus nog op Zich zal laten wachten voor nog eens tien of vijftien jaar, zullen dit de jongens en meisjes zijn die deze boodschap verder zullen dragen aan de andere generaties die komen. Ik twijfel er niet aan, Here, maar dat zij al de dagen van hun leven zich zullen herinneren dat ze naar dit altaar kwamen. En het zijn kleine juwelen, Here. Hun jonge, tedere hartjes zijn vanmorgen overtuigd. Hebben niet eens heel de boodschap gehoord; zijn gewoon net uit de ruimte gekomen, van onze zuster Arnold te hebben horen spreken; zijn rondom het altaar hier gekomen en geven hun kleine levens aan U.

²¹⁴ Nu, Vader, ik ben net klaar gekomen met erover te spreken dat in ons de Heilige Geest woont. En deze Heilige Geest, geloof mét deze Geest, doet alle dingen. En ik geloof dat, precies op dit uur, U elke zonde vergeeft die zij hebben begaan. En ik vraag het U, met al het geloof dat in mijn hart is, dat U hun kleine levens op de weg zult bewaren. Mogen zij nooit van de weg afdwalen.

215 Dit is werkelijk iets vreemds. De Geest zei vanmorgen dat we “iets vreemds zouden zien.” God, als U opgehouden hebt U bezig te houden met de anderen, neem kleine kinderen. Hoe vanmorgen, in de altaaroproep, er niet één volwassene was, maar de hele groep kleine kinderen naar voren kwam. Alhoewel het een grote boodschap was van, moeilijk te begrijpen, zelfs voor volwassenen, maar de kinderen hebben de Geest ervan gevat. Wij danken U voor hen, Vader. Ik geef ze aan U, als Uw dienstknecht, als de trofeeën van deze samenkomst; om te onthouden dat de eeuwige tegenwoordigheid van het Water des Levens met hen mee zal stromen zolang ze leven. Mogen ze nu geloof hebben in wat er nu gebeurt, die God Die hen van de zitplaats trok en hen hierheen zond; mogen zij geloof hebben in die God al de dagen van hun leven. Mogen hun kleine geesten tot U gebracht worden in de dag van hun dood; teruggebracht worden naar hun lichaam op de dag van de opstanding. Ze zijn van U, Vader. Wij geven ze aan U, door Jezus' Naam.

216 Terwijl wij onze hoofden gebogen hebben, ga ik al deze kleine kinderen bij het altaar vragen, die geloven dat Jezus jullie Redder is, en Degene Die jullie daar achteraan in het gehoor zei om hier naar voren te komen en naast dit altaar te knielen. “Geloven jullie dat Jezus je liefheeft en je zonden vergeeft?” Ik wil dat jullie allemaal op gaan staan en hier naar het gehoor kijken. Dit, dat is de manier waarop je de mensen kunt zeggen dat je gelooft dat Jezus je redde. Nu, ga opstaan, dat is juist, en kijk richting het gehoor. Al jullie kleine jongens en meisjes die Jezus liefhebben, sta op en kijk naar de gemeente daar, ieder van jullie.

217 Wat met jullie kleine meisjes hier vooraan? Geloven jullie? Hebben jullie Jezus lief? Deze kleine meisjes hier, houden jullie van Jezus met heel jullie hart? Ja? Heb je Hem lief? Heb jij Hem lief, lieverd? Ga opstaan, de mensen te laten weten dat je Jezus liefhebt. God zegene je.

218 Nu: laten we ons zo omdraaien en voor deze mensen zingen, zodat zij. . . “Jezus houdt van mij! Dit weet ik; de Bijbel zegt het mij.” Ziet u? Laten we gewoon onze handen opsteken terwijl we het nu zingen. Goed, laten we het zingen.

Jezus houdt van mij! Dit weet ik,
Want de Bijbel zegt het mij;
De kleintjes behoren Hem toe,
Zij zijn zwak. . .

219 Nu, doe je handen omhoog. . . ? . . . Allemaal samen:

Ja, Jezus houdt van mij,
Ja, Jezus houdt van mij,
Ja, Jezus houdt van mij,
De Bijbel zegt mij dat.

220 Nu, zeggen jullie mij allemaal na: Ik geloof dat Jezus Christus de Zoon van God is. Vandaag neem ik Hem aan als mijn

persoonlijke Redder. Vanaf deze dag, voortaan, zal ik Hem liefhebben en Hem dienen. Amen.

²²¹ [Broeder Ben Bryant zegt: “Broeder Branham, ik heb vier kinderen op mijn hart op dit moment. Zou u alstublieft voor hen willen bidden?”—Red.] Zeker zal ik dat, broeder Ben.

²²² Hemelse Vader, zoals deze man ziet dat, andere kleine kinderen die tot Christus komen en hij roept het uit als een vader voor zijn eigen kleintjes. En de Geest die deze kleintjes naar het altaar bracht, moge diezelfde Geest zijn kinderen redden, Here. Sta het toe. Wij geven ze aan U, Vader, in de Naam van Jezus Christus.

²²³ Nu, terwijl jullie kleine makkers teruggaan naar jullie stoel wil ik dat iedereen langs die rij deze kleine kinderen de handen schudt of ze een klopje geeft als ze teruggaan. Ga allemaal terug naar jullie stoelen, *deze* kant op. En laat iedereen daarzo gewoon de kleine makkers een klopje geven. En we houden van jullie met heel ons hart. Jullie zijn leden van het lichaam van Christus, evenveel erin als de rest van ons.

Wij trekken naar Zion,
Wondermooi, wondermooi Zion;
Wij trekken opwaarts naar Zion,
Die heerlijke Stad van God.

Kom, wij die de Here liefhebben,
En laat onze vreugden bekend zijn,
Zing mee met het lied met een lieflijk akkoord,
Zing mee met het lied met een lieflijk akkoord,
En zo de Troon omringen,
En zo omringen. . .

Dat is geweldig goed zingen! Laten we onze handen nu opheffen.

Wij trekken naar Zion,
Wondermooi, wondermooi Zion;
Wij trekken opwaarts naar Zion,
Die heerlijke Stad van God.

Laten we gewoon elkaar de hand schudden terwijl wij nu zingen.

Wij trekken naar Zion,
Wondermooi, wondermooi Zion;
Wij trekken opwaarts naar Zion,
Die heerlijke Stad van God.

²²⁴ Nu, laten we staan met onze hoofden gebogen, terwijl wij. . .
Speel het, broeder Teddy, even een. . .

²²⁵ Ik heb hier wat verzoeken en zakdoeken enzovoort. Ze komen misschien van overzee. Billy vertelde me dat ze een paar sokjes hadden van een kleine baby in Engeland, ongeveer zo lang; het

kleine ding is helemaal kreupel. En dus zouden we daar ook voor bidden.

²²⁶ En dus . . . [Broeder Ben Bryant zegt: “Broeder Branham, excuseert u mij dat ik u even onderbreek, maar bid dat, wie onze auto gisteravond aanreed, rechts op de voorbumper, bid dat dat geopenbaard zal worden. Bid dat de Here het openbaart.”—Red.] Amen, broeder Ben, ik zal dat zeker doen. [Broeder Branham neuriet *Wij trekken naar Zion.*]

²²⁷ Terwijl wij optrekken, Here, weten wij dat de geslagen Rots vlak bij ons is, dat de immerdurende tegenwoordigheid van het Water uit de Rots met de gemeente meegaat. O eeuwige God, maak aan ons vanmorgen geloof los in deze God Die met ons is. Ik weet dat U dat zult, als wij maar gunst bij U kunnen vinden, dat U ons ermee kunt vertrouwen. Als U het ons in overvloed zou geven, zouden we het misschien misbruiken, Here. Maar als wij genade bij U vinden, laat het gebeuren.

²²⁸ Onze broeder zei dat iemand zijn auto heeft aangereden. O God, wij weten dat de man geen geld heeft om deze dingen te doen. Ik bid dat U de man een schuldgevoel geeft of zoiets, dat hij spijt mag krijgen dat hij dit gedaan heeft, komt en zegt: “Broeder, ik zal uw auto repareren, ik heb het gedaan.” Help broeder Ben en zijn geliefden.

²²⁹ Hier in mijn hand liggen zakdoeken en verzoeken; ze hebben geloof in die God. Mozes had geloof in die God en hij stak de zee over. Daniël had geloof in die God en werd uit de leeuwenkuil gehaald. Sadrach, Mesech en Abednego hadden geloof in Hem en het vuur werd gedooft.

²³⁰ Paulus had geloof in Hem en op een dag, toen de diensten heel moeilijk waren en Paulus niet bij iedereen kon komen, nam hij gewoon een zakdoek; hij zei: “Ik geloof dat die God met mij is.” Hij legde zijn handen op de zakdoeken en gordeldoeken en boze geesten gingen uit de mensen en ziekte en kwalen verlieten hen. God, ik heb geloof in dezelfde God. Moge het kwaad vertrekken. Ziekten, kwalen en aandoeningen, moge het vertrekken, Here.

²³¹ U bent dezelfde God Die tot mij sprak daarginds in die Vuurkolom daar beneden aan de rivier. U bent Degene Die Uw foto hier bij mij aan de muur heeft hangen. U bent met ons, Here. U bent altijd tegenwoordig, diezelfde Vuurkolom. En we hebben ons verheugd in het Water uit de Rots, elke dag, terwijl we ons verenigen in de Geest. Dan, U bent hier. Wij hebben vertrouwen in U, Here. Wij hebben geloof in U. Wij geloven dat U ons zult zalven en ons helpen. Niet voor onze glorie, Here; we zouden dan als Mozes zijn, toen hij het verkeerde deed. Wij willen iets doen om U te helpen, Here. Dat is de bedoeling van ons hart, U te helpen, als we het kunnen doen. Toon het ons, Vader, wat U ook wilt dat wij doen.

²³² En nu, op een handeling van geloof, veroordeel ik de ziekte die deze zakdoeken vertegenwoordigen, en deze verzoeken. Dat ze de mensen zullen verlaten. Ik weet dat U het zult doen, Here. Ik geloof het in mijn hart dat U het zult doen. Genees al de ziekte in ons midden vanochtend.

²³³ Red hen die hun handen opstaken, die zeiden dat ze naar de Rots zouden willen komen om water. God, mogen ze vandaag zo dorstig zijn, moge er zo'n zout leven om hen heen zijn totdat het hen een dorst naar Christus zal geven. Sta het toe.

²³⁴ Wees met ons vanavond, Vader. O God, laat mij weten door deze verzoeken wat er op de mensen hun hart is. Als er niets op hun hart is, dan, Here, geef mij iets om vanavond tot hun harten te prediken.

²³⁵ Zegen onze broeder Neville, en zijn vrouw, zijn gezin, onze kleine kerk, onze beheerders, onze diakenen, onze leden. En Uw lichaam overal; wees met ons, Vader. Wij vertrouwen dit toe in Uw handen, in Jezus Christus' Naam.

. . . Zion;

Wij trekken opwaarts naar Zion,
De heerlijke Stad van God.

Nu, laten we het nu gewoon heel—echt voor Hem zingen. Ziet u?

Kom, wij die de Here liefhebben,
En laat onze vreugden bekend zijn,
En het lied van lieflijke harmonie meezingen.
En het lied van lieflijke harmonie meezingen,
En zo rondom de Troon,
En zo rondom de Troon.

Met onze harten gebogen nu.

Wij trekken naar Zion,
Wondermooie, wondermooie Zion;
Wij trekken opwaarts naar Zion,
De heerlijke Stad van God.

61-0723M Het Altijd Tegenwoordige Water Uit De Rots
Branham Tabernacle
Jeffersonville, Indiana Verenigde Staten

DUTCH

©2025 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS, EUROPEES KANTOOR
POSTBUS 78, 9520 AB NIEUW-BUINEN, NEDERLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

Copyright kennisgeving

Alle rechten voorbehouden. Dit boekje mag thuis op een printer worden gedrukt voor eigen gebruik of om kosteloos te worden weggegeven, als een hulpmiddel om het Evangelie van Jezus Christus te verspreiden. Dit boekje mag niet worden verkocht, op grote schaal vermenigvuldigd, op een website geplaatst, opgeslagen in een terugzoeksysteem, in andere talen vertaald, of gebruikt worden om fondsen te verwerven zonder de uitdrukkelijke schriftelijke toestemming van Voice Of God Recordings®.

Voor meer informatie of voor overig beschikbaar materiaal kunt u contact opnemen met:

VOICE OF GOD RECORDINGS, EUROPEES KANTOOR
POSTBUS 78, 9520 AB NIEUW-BUINEN, NEDERLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.

www.branham.org